

IMMACULATA

3/2007

Č.91

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2007

- Včerven** – Aby naše láska k Neposkvrněné se neomezovala pouze na citovou zbožnost, ale byla především následováním jejího stylu života zcela podřízeného Bohu.
- Červen** – Abychom svým životem - podle darů i požadavků Boha - mohli spolupracovat na rozvoji jeho království ve „svatosti a spravedlnosti“ a ukazovali Krista celému světu.
- Červenec** – Aby doba prázdnin a odpočinku byla pro nás vzácnou příležitostí k růstu „v moudrosti a milosti“ a připomínala nám, že „všechno je naše, a my že patříme Bohu.“

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milý čtenáři, současná reklama se tě snaží přesvědčit, že to nejlepší, co můžeš v životě udělat, je užít si – vždy a všude, nehledě na okolnosti a důsledky. Stále slyšíme hesla typu: „Nevaž se, odvaž se“, „Moderní žena nemá vrásky – my ti prodáme účinný krém!“, „Správný muž jezdí jen v nejlepším automobilu – my ti ho prodáme!“, „Máš zdravotní problém? – Použij náš zaručený lék!“ Jakékoliv utrpení a starosti jsou chápány jako zlo, kterému je třeba se za každou cenu vyhnout. Kdo to nedokáže, jeví se jako politovánímhodný chudák.

V rozporu s reklamními slogany tiše zaznívají světem i jiná slova. Jsou to slova Matky Boží třem malým fatimským dětem z roku 1917: „*Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle, na smůr za hříchy, jimiž je uražen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?*“

Ó jaká pošetilost, chít od druhého, aby na sebe dobrovolně bral utrpení... Jenže děti odpověděly: „*Ano, chceme.*“

Bylo jim dáno zahlédnout trvalou krásu Boha i hrůzu pekla a od toho okamžiku každé pomíjivé užívání si ztratilo svou přitažlivost. Velmi dobře pochopily, že světit se do rukou Božích a ve jménu lásky přinášet oběti je to největší, co mohou v životě vykonat.

Nebeská Matka je v jejich poslání povzbuzuje: „*Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.*“

Milý čtenáři, i Ty, přestože nemáš nic z toho, co vychvaluje reklama, můžeš vykonat v životě velké věci. I Ty se můžeš světit do Božích rukou a přinášet oběti nezištné lásky, které otvírají bránu věčného štěstí jak prosícímu, tak tomu, za něhož je obět přinášena.

Bohdan

Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá. (Mt 7,14)

Dotýkala se
Nedotknutelného

Ó Maria, nesmírný prostore
nebes, základe země,
hlubino moří, světlo slunce,
kráso luny, jase nebeských hvězd...

Tvé lúno nosilo Boha, před jehož majestátem
se člověk chvěje. Tvůj klín choval řeřavé uhlí.
Tvá kolena podpírala Lva, jehož majestát
vzbuzuje hrůzu. Tvé ruce se dotkly Toho, jenž je
nedotknutelný, a ohně božství, který plane v něm.
Tvé prsty se podobaly kleštím, rozžhaveným
doběla, z nichž prorok přijal uhlí pro nebeskou
oběť. Ty jsi koš pro tento chléb, jenž přichází
z palčivého žáru, a kalich pro toto víno.

Ó Maria, v jejímž lůně zraje plod určený
k obětování, vytrvale tě prosíme, ochraňuj nás před
nepřítelem, který nám klade léčky.

A jako vodu smíchanou s vínem už nelze
oddělit, ať se ani my neodloučíme od tebe a od
tvého Syna, Beránka spásy.

z etiopské eucharistické modlitby

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (3)

PŮLMĚSÍC A KRÍŽ

Fernando učinil rázně krok z hlučného světa velkoměsta do tiché klášterní cely; ale své srdce vzal s sebou. V žilách proudila jako předtím bouřlivě horká krev a co byl opustil, získávalo a lákalo také novice tisícem tajných hlasů.

„Odevzdej se zcela do Boží lásky!“ nabádal jej představený kláštera převor don Gonzales Mendez, člověk osvědčené svatosti, když mu Fernando svěřil svou vnitřní rozpolcenost. Prevor mu dal spisy velkého mystika Huga z opatství sv. Viktora a novice sedával často až dlouho do noci nad knihami augustiniánských reholních kanovníků, jejichž žár pronikal celou jeho duší.

Otevíral se před ním nový, báječný svět, v němž vše pohlcuje a rozněcuje božská láska, do níž je nutno se ponořit jako do vroucího moře.

Fernando poznal, že volání krve a pokušení překoná jen ten, který se zcela poddá planoucí hlubině Božího srdce. Kdo se ohlíží zpět po světě, jehož se zřekl, toho nitro onemocní a bude strádat; ale kdo se naprosto vrhne do Božího ohně, je tím proměněn až do nejhlubší podstaty.

Zároveň v novici rostla podivuhodná láska k Nejsvětější Panně Marii, k jejíž účtě jej matka vychovávala již od narození.

„Ó sladká Panno!“ modlil se často před jejím obrazem v klášterním chrámu.

„Ty máš útěchu a pomoc pro všechny. Pomoz také mně přemoci nitro a sloužit Ti po veškeré dny mého života!“

Když jeho srdci hrozilo, že zabředne do žáru vášni, poskytovala mu klid a pokoj. Jediné Zdrávas stačilo, aby ztlumilo rozpoutání smyslů. Stále se v něm zapalovala touha udělat k její počtě něco velkého, ohromného, být podoben rytíři, který kvůli cti své dámy jde bezhlavě do boje a nebezpečí smrti. Ale co zmůže on, chudý novic, nejmladší v klášteře sv. Vincence!

Úžasným odhalením na něj zapůsobila knížka s titulem *Kejklíč Matky Boží*. Byla napsána ve francouzštině a stála Portugalce hodně námahy ji rozluštit.

To byl jeden potulný středověký kejklíč, který, znaven shonem světa, vstoupil jako mnich laik do kláštera v Clairvaux. Příliš jej skličovalo, že se - coby neznalý čtení a latiny - nemohl zúčastňovat chrámové služby bratří a naučil se ani *Ave Maria*. V samotě krypty padl na kolena pln smutku před obraz Milostiplné a prosil ji o osvětlení.

„Ach!“ uslyšel její milý hlas. „Kdybys nedosáhl ničeho jiného, naučil ses přece skákat a tančit. Chval mne tedy tancem!“

Tu umělec povstal zázračně utěšen; od této chvíle tančil denně před obrazem Panny Marie. Tak se stal ten, který si myslel, že nemůže učinit nic pro oslavu Madony, tanečníkem naší Paní. Jestliže, vyčerpán svým skotačením, klesl na zem, sklonila se Nejsvětější Panna k němu, zvedla jej ze země a utřela mu svým závojem pot z čela. O několik let později si vzala svého tanečníka do nebeského království.

Když četl Fernando knihu, bylo jeho srdce plné sladké útěchy. Maria by mohla také jemu podobně jako chudému kejklíři ukázat, jak by ji mohl uctít a Fernando byl rozhodnut udělat vše pro to, aby jeho duše i srdce byly připraveny jí sloužit.

Tak ležel ochotně v knihách, horlivě studoval *Čtyři knihy sentencí* Petra Lombarda a po mnohé hodiny byl hluboce pohroužen ve zbožné rozjímání o lásce Kristově a jeho svaté Matky.

Kdyby se mu jen svět stále znova a znova nedíval oknem dovnitř! Ticho cely bylo často přerušováno návštěvou příbuzných a přátel. Zpravovali jej o nových klevetách, líčili v růžových barvách slavnosti v zahradách šlechtý, milostná dobrodružství a odvážné kousky jezdců na koni. Ano, stále ještě sváděl pestrý okouzlující svět, kterého se byl vzdal a Fernando potřeboval mnoho úsilí k tomu,

aby po takových rozhovorech opět našel usebranost v srdci. Kdyby nebylo otce, byl by prosil o přeložení do odlehlejšího kláštera.

Všelijaké hrozivé zprávy pronikaly branami opatství sv. Vincence. Ve Francii způsobilo bludné učení albigenských a valdenských velkou spoušť. Nepravdivě tvrdili, že chtějí znovuoobnovit čisté křesťanství v chudobě Ježíše a jeho apoštolů.

Bosí, v nuzném oblečení táhli zemí, předpovídali blížící se den Božího hněvu a volali po pokání a obrácení srdce; přece se stále více a více oddalovali od skutečného učení Kristova a končili v otevřené herezi. Duchovním říkali "synové ďábla", popírali očištěc, zavrhovali manželství, uctívání svatých a modlitby k Panně Marii.

Mnozí toužící po dokonalém křesťanství, zbaveném nečistot doby, věřili kazatelům v žíněných hábitech. Jenže nové učení stále více obluzovalo. Docházelo k divokým násilnostem. Kněží a řeholnice byli týráni, kláštery naprosto ničeny, Nejsvětější Svátost oltářní pošlapána. Papež Inocenc vyzýval ke křížové výpravě proti blouznivcům, kteří zpusťovali ve Francii kvetoucí církev a v neposlední řadě

dokonce ohrožovali samou podstatu státu. Ale také křížáci páchali neslýchané haněbnosti. S krví viných byla prolita také krev nevinných.

„Jak může být překonáno bludné učení ohněm a mečem?“ ptal se Fernando hluboce rozrušen takovými zprávami. „Nebude přemoženo sekýrou kata, nýbrž krví mučedníka.“

„Chceme se modlit, aby Bůh seslal svatého zachránit Francii!“ řekl převor, jemuž světil novic své myšlenky.

Zatím rostlo na Pyrenejském poloostrově nové, hrozící nebezpečí. Muslimové vytáhli opět meč proti křesťanům. Celá severní Afrika byla v pohybu. Půl milionu válečníků se vyloďilo na španělské půdě, aby vnutili zemi až k Pyrenejím prapor Proroka. Nadšené vidiny šly ještě mnohem dál. Chtěli dobýt také Itálii a vynést půlměsíc místo kříže na katedrálu sv. Petra.

Chvilé nebezpečí sjednotila španělské krále, s nimiž se spojilo i Portugalsko. Křížáci z Francie, Burgundska a Rakouska se přidali v ohromných zástupech; také rytíř de Bullones připjal kříž. Jednoho letního dne roku 1212 se objevil v klášteře sv. Vincence, aby dal svému synovi sbohem.

„Vždy jsem doufal, že budeš jednou při mně stát, a kdyby bylo opravdu zapotřebí, chopíš se i meče,“ řekl v návalu smutku. „Ale mé naděje se nesplnily.“

„Hodlám se zeptat převora, jestli by mi nedovolil vyměnit řeholní šat za vojenský!“ rozhodl se ve svých sedmnácti. Jenže představený kláštera mu poručil zůstat.

„Bůh nepotřebuje jen bojovníky, nýbrž také prosebníky!“ řekl. „Kdo na sebe oblékl mírumilovný hábit služebníků Božích, nemá vládnout mečem.“

Sv. Antonín v augustiniánském řádu, mal. Giorgio Trevisan

Rozloučil se tedy nerad v úzkosti a v bolesti s otcem, který syna ještě objal a spěchal pryč.

Novici nastaly těžké dny plné soužení. Více než jednou byl ochoten vystřídat mír kláštera vřavou bitvy a následovat otce do Toleda, kde se shromažďovalo křesťanské vojsko. Avšak poslušnost, kterou byl zavázán svému nadřízenému, zvítězila nad touhou rozbouraného srdce po boji.

Pln hořící netrpělivosti očekával zprávy z křížové výpravy. Tři dny před svatojánskou slavností se Boží bojovníci vypravili na cestu. Jejich prapory se ozdobily vítězstvím. Pevnost Malagon byla dobyta. Zdmi a věžemi obehnané město Calatrava padlo při prvním útoku. V čele vojska byl prý převor, který vtrhl se svatým kalichem v rukou do pevnosti. Šedesát šípů probodlo mešní roucho, aniž by mu jediný z nich způsobil zranění. Křesťany doprovázely Boží záranky.

14. července došlo u Naves u Tolosy k rozhodující bitvě. S prvním jitřním paprskem světla slavili doprovázející duchovní svatou obět a sytili celé vojsko Chlebem silných. Poté zaválaly hedvábné prapory v ranním větru. Vojsko vytáhlo do boje proti mohutnému nepříteli. Ještě v poledne nebyla bitva rozhodnuta. Křesťanský meč se zakouzl do řad nevěřících zoufale, následující kříž a obraz Panny Marie; ale zahrnuté šavle muslimů měly také příšernou sklizeň. Konečně se obrátilo právě křídlo Maurů k útěku. Křížáci se na ně hnali s radostným pokřikem, přece však trval hrozný zápas až do soumraku, kdy bylo dosaženo úplného ví-

tězství. Dvě stě tisíc mrtvých Maurů pokrývalo bitevní pole, ale také ztráty křesťanů byly vysoké. Vojska křížáků přitáhla triumfálně do Toleda, kde primas Španělska v domu zapěl *Te Deum*.

Vítězství rozhlašovaly zvony ve všech křesťanských zemích. Pak se ale radost proměnila ve smutek a před černými katafalky znělo *Requiem* za mrtvé. Mezi zabitými ležel také rytíř Martin de Bullones.

Synova bolest byla příliš velká na slzy. Převor se jej pokusil utěšit.

„Neztratil jsi otce, Fernando,“ řekl. „Smrt ve svaté válce se rovná mučednictví. Nyní se můžeš modlit k blahoslavenému v nebi, který ti bude stále nablízku, kdykoliv jej zavoláš.“

„Že jsem jen nemohl ochránit jeho život svým!“ naříkal rozrušeně novic. Nato odešel do chrámu, poklekl před obraz Matky Boží a ani v této bolesti jej Maria nenechala samotného.

Pusto bylo v paláci de Bullones na náměstí. Fernando získal dovolení, aby se podíval za sestrou. Na radu svého strýce kanovníka se rozhodl předat ji, sedmiletou na opatrování pod ochranu členů kapituly do kláštera sv. Miguela.

Po otcově smrti jej nedrželo u sv. Vincence už nic. Bylo nemožné pro tímto utrpením vyzrálého mladíka naslouchat planému řečnění jeho jediných přátel. Tesknil po domově, většim tichu a se svolením převora přesídlil v téměř roce do mateřského kláštera řádu, do Santa Cruz v Coimbre.

*z německého originálu Der Gottesrufer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

Řehole a život Menších bratří jest: zachovávat svaté evangelium našeho Pána Ježíše Krista životem v poslušnosti, bez vlastnictví a v čistotě.

z Řehole sv. Františka z Assisi

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty

Informace:

P. Josef Goryl, Minoritská 1, 602 00 Brno
Tel.: 542 215 600, E-mail: provincialat@minorite.cz

Homilie Benedikta XVI. při udílení kněžského svěcení,
bazilika sv. Petra 29. 4. 2007

Radost kněze vyvěrá z přebývání s Pánem

Tato 4. neděle velikonoční tradičně nazývaná neděle *Dobrého pastýře*, nabývá pro nás, shromážděné v této vatikánské bazilice, zvláštní význam. Je to absolutně jedinečný den především pro vás, drazí jáhnové, kterým jako biskup a pastýř Říma s radostí udělím kněžské svěcení. Vstoupíte tím jako členové do našeho „presbyteria“. Spolu s kardinálem vikářem, pomocnými biskupy a diecézními kněžími děkují Pánu za dar vašeho kněžství, které obohacuje naše společenství o 22 nových pastýřů.

Teologická hutnost krátkého evangelního úryvku, který byl před chvílí přednesen, nám pomáhá lépe chápat smysl a hodnoty této slavnostní eucharistické oběti. Ježíš mluví o sobě jako o *Dobřím pastýři*, který dává věčný život svým ovčím (srov. Jan 10, 28). Obraz pastýře je dobře zakořeněn ve Starém zákonu a je drahý křesťanské tradici. Titul „*pastýř Izraele*“ dávali proroci budoucímu Davidovu potomku a měl tedy vlastní nepochybně mesiášskou závažnost (srov. Ef 34,23). Ježíš je pravý *Pastýř Izraele*, neboť je Synem člověka, který chtěl sdílet postavení lidských bytostí, aby jim dal nový život a vedl je ke spáse. Příznačně přidává evangelista k termínu „*pastýř*“ adjektivum „*kalos*“, které užívá jediné pro Ježíše a pro jeho poslání. Také ve vyprávění o svatbě v Káni Galilejské je adjektivum *kalos* užito dvakrát a označuje víno, které opatřil Ježíš a v němž je snadné spatřovat symbol dobrého vína mesiášských časů (srov. Jan 2, 10).

„Já jim (svým ovčím) dávám věčný život. Nezhynou navěky“ (Jan 10, 28). To tvrdí Ježíš, který krátce předtím řekl: „*Dobry pastýř* dává život za své ovce“ (srov. Jan 10, 11). Jan užívá sloveso *tithénai* – dávat, obětovat, které opakuje v následujících verších (Jan 10, 15. 17. 18). Totéž sloveso nacházíme ve vyprávění o Poslední večeři,

Petr našich dnů

když Ježíš „odložil“ svůj šat, aby si jej „opět oblékl“ (srov. Jan 13, 4.12). Je jasné, že se tímto způsobem chce tvrdit, že Vykupitel disponuje svým životem naprosto svobodně, takže jej může svobodně dát a opět si jej svobodně vzít zpět. Kristus je pravý *Dobry pastýř*, který dal život za své ovce, když se obětoval na kříži. Zná své ovce a jeho ovce znají ho, jako ho zná Otec a on zná Otce (srov. Jan 10, 14-15). Nejedná se o pouhé rozumové poznání, nýbrž o hluboký osobní vztah; poznání srdcem, vlastní tomu, kdo miluje a je milován, kdo je věrný a kdo ví, že se sám může svěřit poznání lásky, v jejíž síle *Pastýř* vyzývá své, aby ho následovali, a která se plně ukazuje v tom, že jim dává věčný život (srov. Jan 10, 27-28).

Drazí světenci, jistota, že nás Kristus neopouští a že žádná překážka nemůže zabránit uskutečnění jeho všeobecného plánu spásy, ať je pro vás důvodem stále útěchy v obtížích a neotřesitelnou nadějí. Pánova dobrota je vždy silnější. Svátost kněžství, které se chystáte přijmout, vám dá účast na samotném Kristově poslání; budete povolání, abyste roz-

sévají símě jeho slova, abyste rozdávali Boží milosrdenství a podávali věřícím pokrm ze stolu jeho Těla a jeho Krve. Abyste byli jeho hodnými služebníky, budete se muset neustále živit eucharistií, zdrojem a vrcholem křesťanského života. Tím že budete přistupovat k oltáři ve vaší každodenní škole svatosti, abyste vstoupili do jeho citů, tím že budete přistupovat k oltáři, abyste zpřítomnili oběť kříže, budete stále více objevovat bohatství lásky Božského Mistra, který vás dnes volá k nejdůvěrnějšímu přátelství s ním. Budete-li mu ochotně naslouchat, budete-li ho věrně následovat, naučíte se tlumočit jeho lásku a jeho vášně pro spásu duší do života a pastorační služby. Každý z vás, drazí kandidáti kněžství, se stane s pomocí Ježíše *Dobrým pastýřem*, ochotným dát za něho také život, bude-li to nutné.

Tak tomu bylo na počátku křesťanství u prvních učedníků, jak jsme slyšeli v prvním čtení, evangeliu se šířilo mezi útěchami a souženými. Stojí za to zdůraznit poslední slova úryvku ze Skutků apoštolů, která jsme vyslechli: „Učedníci však byli plni radosti a Ducha Svatého“ (13, 52). Kristův apoštol, navzdory nepochopením a protivenstvím neztrácí radost, ba naopak je svědkem oné radosti, jež vyvěrá z toho, že je s Pánem, z lásky k němu a k bratřím. V dnešním Světovém dnu modliteb za duchovní povolání, jehož tématem je letos „Povolání ke službě církevnímu společenství“, prosíme, aby ti, kteří byli vyvoleni k tak vysokému poslání, byli doprovázeni modlitebním společenstvím všech věřících.

Prosme, aby v každé farnosti a křesťanském společenství rostla pozornost pro povolání a výchovu kněží: začíná totiž v rodině, pokračuje v semináři a zahrnuje všechny, kterým leží na srdci spása duší. Drazí bratři a sestry, kteří se účastníte této působivé slavnosti a na prvním místě vy, rodiče a rodinní příslušníci, i přátelé těchto 22 jáhnů, kteří budou zakrátko vysvěceni na kněze! Obklopte tyto své bratry v Pánu svou duchovní solidaritou. Modleme se, aby byli věrní poslání, k němuž je Pán volá a aby byli každý den ochotni obnovit své bezvýhradné přitakání Bohu svým: „Hle, zde jsem!“ A prosme Pána žně, v tomto světovém dni modliteb za duchovní povolání, aby i nadále vzbuzoval mnoho a svatých kněží, zcela oddaných službě křesťanskému lidu.

V této tak slavné a důležité chvíli vašeho života je ještě jednou obrácím s láskou k vám, drazí světenci. Dnes vám Ježíš opakuje: „Už vás nenazývám služebníky, nýbrž přáteli“. Přijměte toto božské přátelství a pěstujte je „eucharistickou láskou“! Kež vás doprovází Maria, nebeská Matka kněží; ona, která se pod křížem spojila s obětí svého Syna a po vzkříšení přijala spolu s apoštolý a ostatními učedníky shromážděnými ve večeradle dar Ducha, kež vám, drazí bratři v kněžství, i každému z nás pomáhá, abychom se vnitřně dali přeměnit Boží milostí. Jen tak je možné být věrnými obrazy *Dobrého pastýře*; jen tak lze s radostí konat poslání poznávat, vést a milovat stáde, které si Ježíš získal za cenu své krve. Amen!

Přeložil Josef Koláček SI, česká sekce RaVat

Jáhenská svěcení našich bratří

Dne 4. května se v minoritském semináři v Łodzi v Polsku konala jáhenská svěcení. Z rukou biskupa Jiřího Maculewicze přijalo svěcení 16 bratří minoritů. Mezi nimi byli i dva patřící do české provincie, Robert Mayer a Sebastian Gruca. Blahopřejeme jim a těšíme se na jejich službu v našich farnostech.

redakce

foto bB

Prorokyně svátku Božího Těla

Hlásí se k ní tři řeholní rodiny – augustiniánské kanovnice, mnišky augustiniánky a premonstrátsky. Vytrvale - navzdory všem protivenstvím - prosazovala uznání eucharistického svátku Božího Těla. Juliána z Cornillonu jako propagátorka formální úcty k Tělu Páně v církvi, byla obdarována neobyčejnými viděními a duchovními milostmi, které dovolily lépe pochopit tajemství bílé Hostie, kam z lásky k nám se ukryl sám Bůh. Díky ní papež Urban IV. rozšířil svátek Božího Těla s jeho procesími na celou církev a liturgie se může pochlubit zvláštní sbírkou breviářových modliteb s texty i notovým zápisem pocházejícími ze třináctého století.

Přestože tato vizionářka měla velký vliv na duchovní obraz katolické církve, není moc známá. Blahoslavená Juliána z Cornillonu přišla na svět kolem roku 1191 v Rétienne u Lutychu v Belgii. Od roku 1197, po smrti rodičů, byla spolu se sestrou vychovávána v sirotčinci kláštera Mont Cornillon u Lutychu, kde sídlily kanovnice žijící podle řehole sv. Augustina. Po 10 letech pobytu se rozhodla vstoupit do jejich komunity. Tam mívala od r. 1215 vidění světelného kola (jiní říkají, že to byla luna) s tmavou skvrnou. Díky vnitřnímu poznání zjistila, že se tak děje kvůli tomu, že v liturgii církve chybí svátek ke cti Eucharistie. Její vize se opakovaly po dobu dvaceti let a teprve pak se Juliána s nimi světila své přítelkyni bl. Evě z Lutychu, která žila jako poustevnice u kostela sv. Martina a byla uznávaná pro svou svatost a dar prorocství. Obě začaly propagovat myšlenku eucharistického svátku. Juliána ve stejné době (1230-1247) plnila úřad převorky kláštera v Mont Cornillonu, kde horlivě usilovala o dodržování řehole v celé její přísnošti, čímž na sebe přivolala hněv kanovnic, které ji dokonce dočasně vyhnaly z konventu. Spolusestry se také kriticky postavily proti jejím vizím a novému svátku. Avšak Juliána navázala kontakt s Janem z Lozany z řádu regulárních kanovníků z probošství sv. Martina z Lutychu, který vše konzultoval s dominikány a jinými duchovními. Ti učinili prohlášení, že nový svátek se ve velké míře přičiní k Boží chvále. Převorka navrhovala svému biskupovi, aby v diecézi zavedl nový svátek nazvaný Krvavý den. Byla ustanovena zvláštní církevní komise, která návrh přijala, a v roce 1246 biskup Lutychu Robert zavedl na území své diecéze svátek Božího Těla. Současně augustinián eremita Jan z Cornillonu sestavil bre-

viářové modlitby o Božím Těle, jejichž text i hudební zápis se dochovaly. Nadšení pro novou formu eucharistické úcty vyjádřil také arcijáhen z Lutychu, který po svém zvolení

za papeže jako Urban IV. rozhodl r. 1264, aby se v celé církvi slavil svátek Božího Těla. Dříve jej totiž zavedl na území své jurisdikce pouze papežský legát dominikán Hugo ze Saint Cher.

Zavedení tak důležitého svátku, plodu vizí Juliány, bylo jejím velkým duchovním úspěchem a naplněním jejího povolání jako kanovnice a křesťanky. Avšak její role ve společenství sester skončila úplným fiaskem. V důsledku intrik byla r. 1247 nastálo vykázána z kláštera. Útočiště nalezla u bekyní (nábožensko-sociální sdružení žen zabývajících se především charitativní činností) v Namuru. O rok později se nechala zavít do rekluze St. Feuillon ve Fosses u Lutychu, kde zazděná strávila na modlitbě a v pokání 10 let. Zemřela 5. dubna 1258 a její tělo bylo pohřbeno na nedalekém hřbitově cisterciáckého opatství ve Fosses. Zůstala po ní sláva svatosti a místní kult (oficiálně církví ovšem nepotvrzen). V misálu uchovávaném v Knihovně Arsenalu v Paříži se nachází miniatura zobrazující bl. Juliánu, jak klečí před oltářem Nejsvětější svátosti. Existuje i jiné vyobrazení, kde klečící Juliána drží v rukou řeholi. V opatství ve Fosses se nacházejí také rytiny a obrázky té, jíž církev vděčí za jeden z nejdůležitějších svátků – Božího Těla – který stále zůstává vyjádřením naší eucharistické zbožnosti.

Piotr Stefaniak, *Žródło* 24/2006

Matka Boží Fatimská v životě Jana Pavla II.

Fatimské zjevení Panny Marie podle sdělení Lucie dos Santos

1917, 13. květen

Panna Maria k nám promluvila: (...) »Přišla jsem vás požádat, abyste sem přicházeli po šest příštích měsíců třináctého dne vždy ve stejnou hodinu. Pak vám řeknu, kdo jsem a co chci. Pak se sem vrátím ještě po sedmé.« (...)»

»Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle, na smír za hříchy, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?«

»Ano, chceme.«

»Budete tedy muset hodně trpět, ale milost Boží vás bude posilovat.«

Když promlouvala tato poslední slova (»milost Boží...«), otevřela poprvé ruce a zalilo nás silné světlo, odraz paprsků, které z jejich rukou vycházely. Proniklo nám do hrudi a do hlubin duše, takže jsme se viděli v Bohu, který byl tím světlem,

Před 25 lety sluha Boží Jan Pavel II. vykonal první pouť do Fatimy, kde se před 90 lety třem chudým dětem ve věku 7 až 10 let Františkovi, Hyacintě a Lucii zjevila Matka Boží.

Papež připutoval do Fatimy v době 1. výročí atentátu na jeho život, který – jak sám řekl – se podivuhodným způsobem sešel s dnem prvního Mariina zjevení před 65 lety. Ve čtvrtek 13. května 1982 odpoledne se dlouho modlil v kapli zjevení před sochou Matky Boží Fatimské.

Na náměstí se rozhostilo úplně ticho. Milionový zástup věřících shromážděných kolem svatyně se duchovně spojoval s Nástupcem sv. Petra, který po příjezdu na toto místo řekl: „Po atentátu, když jsem se probudil z bezvědomí, jsem se v myšlenkách ihned obrátil k tomuto místu, abych srdci nebeské Matky vyjádřil své díky za to, že mě zachránila z nebezpečí. Ve všem, co mě potkalo, vidím – a nepřestávám to opakovat – zvláštní mateřskou ochranu Matky Boží.“

Kromě osobního úmyslu – poděkování za záchranu života a za znovunabytí zdraví – Jan Pavel II. spojil svou pouť do Fatimy se záležitostmi církve a celé lidské rodiny. Postavil se před Marii jako svědek „obrovského utrpení současného člověka, jako svědek ohrožení národů a lidstva v apokalyptickém měřítku“.

Ve své promluvě poukázal na aktuálnost fatimského poselství Matky Boží. To v sobě zahrnuje výzvu k pokání čili obrácení, k úctě Neposkvrněného srdce Mariina a k modlitbě. Papež k tomu řekl: „Chcete, abych vám světil jedno tajemství k zachovávaní? Je to jednoduché a vlastně to již není tajemství. Modlete se, modlete se mnoho... Každý den se modlete růženec, k němuž nás zve a vybízí Matka Boží.“ Jan Pavel II. sám připutoval s růžencem v ruku a zlatý růženec zavěsil na ruce Panny Marie.

V jednom fatimském zjevení Maria řekla: „Nakonec mě Neposkvrněné srdce zvítězí.“ Podobně jako předchůdci Jana Pavla II. – Pius XII. a Pavel VI. – i on zaslavil ve Fatimě lidstvo Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. „O Matko lidí a národů,“ modlil se, „ty, která znáš všechny jejich strasti a naděje, ty, která mateřsky vnímáš celý zápas mezi dobrem a zlem, mezi světlem a temnotou, který otřásá současným světem, přijmi naše volání, směřované v Nejsvětějším Duchu přímo do tvého srdce, a zahrň láskou Matky a Služebnice tento náš lidský svět, který ti svěřujeme a zasněujeme, naplněni obavou o časný a věčný úděl lidí a národů. Zvláštním způsobem ti svěřujeme ty lidi a ty národy, které to nejvíce potřebují.“

Tento slavnostní úkon byl jako by opakováním zasněvení, které se konalo spolu s biskupy světa nedlouho po atentátu a to na slavnost Sslání Ducha Svátého dne 7. června 1981 v bazilice Santa Maria Maggiore v Římě. Byl také završením všech dřívějších zasněvení, které Boží sluha uskutečňoval při svých návštěvách lokálních církví. V těchto úkonech zasněvení Svatý otec vyjadřoval lásku k Marii celého Božího lidu a poukazoval na zdroj naděje, kterou církev navzdory současným nebezpečím zvěstuje světu. Papež připomínal, že spasitelná Kristova moc se dotýká všech lidí i národů, je větší než každé zlo, jaké je schopen v srdci člověka a jeho dějinách rozdmýchat duch temnoty.

Do Fatimy se Jan Pavel II. vrátil v květnu 1991 v den 10. výročí atentátu na jeho život na svatopetrském náměstí, aby Matce Boží ještě jednou vyjádřil svou vděčnost za ochranu života a aby jí „poděkoval za ochranu nad Církví v době rychlých a hlubokých společenských proměn, plnící nadějí mnohé země utiskované ateistickými ideologiemi“. 13. května na velkém náměstí před poutní svatyní papež sloužil mši svatou a před udělením závěrečného požehnáni obnovil úkon zasněvení lidstva Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, podobně jak tomu bylo na náměstí sv. Petra v Jubilejním roce Spásy 25. března 1984 před sochou Matky Boží Fatimské dovezenou do Vatikánu.

mnohem jasněji, než bychom se mohli vidět v nejlepší zrcadle. Z vnitřního popudu, který jsme pocítili, jsme padli na kolena a v duchu jsme opakovali: »Nejsvětější Trojice, klaním se ti. Můj Bože, můj Bože, miluji tě v Nejsvětější svátosti.«

Po několika okamžicích Panna Maria dodala: »Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války.«

1917, 13. červen

»Přeji si, abyste sem přišli příští měsíc třináctého, abyste se modlili každý den růženec a naučili se číst. Potom vám řeknu, co chci.« (...)

»Chtěla bych vás poprosit, abyste nás vzala do nebe.«

»Ano, Hyacintu a Františka si tam vezmu brzo, ale ty zůstaneš ještě nějaký čas zde na zemi. Ježíš chce, aby ho lidé poznali a milovali a ty mu máš při tom pomoci. Chce zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému srdci.« (...)

foto archiv

Děti z Fatimy v Portugalsku, kterým se roku 1917 zjevila Panna Maria. Zleva: Lucie dos Santos, František a Hyacinta Martová.

1917, 13. červenec

»Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou obět: Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Marínu.«

Při posledních slovech otevřela znovu ruce jako v obou předešlých měsících. Zdálo se, že záře proniká zemí a viděli jsme jakoby ohnivě moře. V tom ohni byli ďáblové a duše, podobné průhledným a černým nebo bronzovým žhavým uhlíkům v lidské podobě; vznášely se v tom požáru, zmitány plameny, které z nich šlehalo s mraky kouře, padaly na všechny strany jako jiskry při obrovských požárech, bez tíhy a rovnováhy, za bolestného a zoufalého volání a nařikání, které vzbuzovalo úděs a rozechvívalo hrůzou. Ďáblové se vyznačovali hrůznými a šerednými podobami odporných, neznámých zvířat, byli však průhlední jako černé řeřavé uhlíky.

Trásli jsme se hrůzou a vzhledli jsme k Panně Marii, jako bychom prosili o pomoc. Ta nám řekla dobrotivě, ale plná smutku: »Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a bude mír. Válka se chýlí ke konci. Nepřestanou-li však urážet Boha, vypukne za pontifikátu Pia XI. nová, krutější válka. Až uvidíte noc ozářenou neznámým světlem, vězte, že to je velké znamení, kterým Bůh dává najevo, že potrestá svět za jeho zločiny válkou, hladem, pronásledováním církve a Svatého otce. (Jde o severní září z 24. ledna 1938, byl to mimořádný úkaz a Lucie jej vždy pokládala za slíbené znamení, pozn. red.).

Aby se tomu zabránilo, přijdu požádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci (stalo se při zje-

Potřetí přijel Boží sluha do Fatimy v roce Velkého Jubilea 2000, aby vyzvedl ke slávě oltářů dvě děti: Františka a Hyacintu – svědky zjevení z roku 1917. V promluvě navázal na poselství Matky Boží, která vyzývá lidi k obrácení. „Nejsvětější Panna,“ řekl, „přišla sem, do Fatimy, aby s mateřskou péčí žádala od lidí obrácení, aby „neuráželi již více Boha, našeho Pána, který byl již dost urážen“. Hovoří k nám, protože jako Matka se trápí nad nebezpečným osudem jejích dětí. Proto vyzývá pasáčky: 'Modlete se, mnoho se modlete a konejte skutky pokání za hříšníky; mnoho duší jde do pekla, protože se za ně nikdo nemodlí ani nekoná pokání.'“

Poslední setkání Jana Pavla II. s Matkou Boží Fatimskou se konalo v říjnu 2000. Svatý otec chtěl, aby u příležitosti jubilea biskupů – největšího shromáždění pastýřů církve celého světa po Druhém vatikánském concilu – byla přivezena do Vatikánu socha Matky Boží Fatimské (dříve tomu bylo 24.–25. března 1984). Socha byla přivezena v pátek 6. října na římské letiště Ciampino, odkud byla autem převezena do Vatikánu a umístěna v soukromé papežské kapli, kde zůstala do následujícího dne. Jan Pavel II. strávil před ní na modlitbě mnoho času. Dalšího dne ráno byla přenesena do vatikánské baziliky a odpoledne pak na náměstí sv. Petra. Když opouštěla papežskou kapli, Svatý otec ji políbil a s dalšími lidmi začal zpívat: „O Maria, loučím se s tebou! O Maria, miluji tě! O Maria, požehnej vše dětem svým!“

V neděli 8. října spolu s 1500 biskupy celého světa, papež zasvětil Nejsvětější Panně Marii církev a lidstvo. Na prahu nového tisíciletí v souvislosti s novými výzvami, zkouškami a potřebami současného světa Boží sluha s důvěrou prosil Matku Krista, kleče před její sochou, o přimluvu u Boha. „Tobě, Jiřenko spásy,“ modlil se, „svěřujeme svou cestu v novém miléniu, aby pod tvým vedením všichni lidé našli Krista, světlo světa a jediného Spasitele.“

Jan Pavel II. mnohokrát vysvětloval význam fatimského poselství. Zdůrazňoval, že Matka Boží se stále stará o obrácení svých dětí ke Kristu. Což je patrné především na mariánských poutních místech takových jako Lourdy nebo Fatima, kde zástupy lidí čekají na svatou zpověď. Pastorační zkušenosti kněží hovoří o tom, že mnozí křesťané, kteří se dokonce kvůli hříchům cítí vzdálení od Boha, setrvávají ve víře kvůli účtě k Ježíšově Matce. Obracejí se na ni slovy modlitby: „Pros za nás hříšné.“

U lidí, kteří měli Marii v úctě, dochází celkem často k nečekaným obrácením. Ona je osobou zcela smíře-

Svatý otec na modlitbě ve své soukromé kapli.
Vatikan r. 2000.

nou s Bohem i s bratry, osvobozenou od vlivu satana – Neposkvrněnou. Jako Matka všech v řádu milosti bdí nad rozvojem nového života, který se obnovuje v lidských srdcích díky svátosti Božního milosrdenství. Svým fatimským voláním k pokání se nám prezentuje jako Matka Smíření vedoucí své děti nejjistější cestou ke Kristu, „světlou světa a jedinému Spasiteli“. Její pozemský život plný obtíží a každodenních starostí, byl současně ustavičnou spoluprací na spasitelském díle Syna. Nyní oslavená v nebi nepřestává o nás pečovat a především usiluje o naše posvěcení a o naši spásu.

P. Czeslaw Drazek SJ

šéfredaktor polského vydání „L'Osservatore Romano“

přeloženo z RN 5/2007

vení 13.6.1929, pozn. red.) a o smírné svatě přijímání o prvních sobotách v měsíci. Jestliže lidé mé přání splní, Rusko se obrátí a bude mír. Jestliže ne, bude Rusko šířit své bludy po světě a vyvolá tak války a pronásledování Církve. Dobří budou mučení a Svatý Otec bude muset mnoho trpět, různé národy budou zničeny. Ale nakonec zvítězí mé Neposkvrněné Srdce.

Svatý Otec mi zasvětil Rusko, to se obrátí a světu bude dopřán na nějakou dobu mír. Portugalsko si zachová svou víru; atd... Toto neříkejte nikomu. Františkovi to však můžete říci.

Když se budete modlit růženec, opakujte po každém desátku: O můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které toho nejvíce potřebují.«

1917, 13. srpna

»Modlete se, hodně se modlete a přinásejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.«

1917, 13. září

»Modlete se dále růženec, abyste vyprosili konec války. (...) Bůh je s vašimi oběťmi spokojen. (...)«

1917, 13. října

»Jsem Panna Maria, královna růženec! Modlete se nadále denně růženec. Válka se chýlí ke konci a vojáci se brzy vrátí domů.«

»Chtěla jsem vás poprosit o mnoho věcí: abyste uzdravila nemocné a obrátila hříšníky.«

»Některé ano, jiné ne. Musí se polepšit a prosit za odpuštění svých hříchů.«

A se smutným výrazem dodala: »Ať už neurážejí Boha, byl už tolik urážen.« ●

pod zemí uvěznil čtrnáct horníků. Horníci strávili pod zemí pět dní, zatímco lidé z osady se modlili. Nakonec, když záchranáři uvolnili podzemní cestu, uslyšeli slabou ozvěnu zpěvu. Zavalení horníci zpívali píseň *Our God, Our Help in Ages Past* (Náš Bůh, naše pomoc od dávných dob). Takto se povzbuzovali. Když se dostali na povrch, zesláblí ale nezranění, veliký dav čekající u brány podniku začal zpívat zmíněný hymnus tisícer hlasů. Když jsem spolu s osvobozenými lidmi s přivřenými očima před plným denním světlem po tmě v dole vycházel ven, jejich píseň veliké víry se mě velice dotkla.“

Podobný dojem na něj udělala zdravotní sestra, která každý den navštěvovala chudinskou čtvrt a poskytovala lidem pomoc. Bylo jí kolem padesáti let a vypadala obyčejně, ale její světlé oči rozjasňovaly celou tvář. „Když přicházel těžký případ, můj nedo-

Změnili ho lidé

Archibald Joseph Cronin (19.7.1896-6.1.1981) je uznávaným spisovatelem. Podle jedné z jeho věhlasných knih *The Keys of the Kingdom* (Klíče od království) byl dokonce natočen film s hercem Gregorym Peckem.

Narodil se ve Skotsku. Studoval lékařství a jako student medicíny došel při zkoumání lidského těla k závěru – podobně jako i jiní – že člověk není nic víc než složitý stroj.

Později, již jako lékař, šel pracovat do malé hornické osady ve Walesu, kde se setkal přímo s životem, a tato zkušenost byla jiná než představy získané z přednáškových sálů a učebnic. Poznal zde věřící lidi, kteří se museli vyrovnávat s mnohými životními obtížemi. Asistoval při zázraku narození a proseděl v tichu noci drahý čas u umírajících. V důsledku těchto událostí se změnil jeho žebříček hodnot. Existence pro něho již nebyla jen otázkou biologie. Dříve, když byl ještě agnostikem, se cítil být nadřazen, nyní se začal měnit. Říkal: „Ztratil jsem svou nadřazenost, což byl – i když jsem si to neuvědomoval – první krok k setkání s Bohem.“

O svých zkušenostech napsal: „Nikdy nezapomenu na událost, kdy v dole nastal výbuch, který

statek zkušeností nacházel u ní oporu.“ Stačilo, aby vyšetřala jen slůvko povzbuzení a hned překonal váhání mladého lékaře a cítil se mnohem jistější.

Měla těžký život. Pracovala zde dvacet let. Cronin obdivoval její neúnavný elán, její trpělivost, mírnost a vnitřní klid. Při službě druhým nemyslela na sebe. Nevydělavala mnoho peněz, na což ji upozornil. Řekl jí, že si zaslouží podstatně vyšší plat. Odpověděla mu: „Pane doktore, jestliže Bůh vidí mé skutky... ostatní pro mne není důležité.“

Později, na jiném místě, Cronin založil klub pro pracující mužskou mládež. Jednou pozval věhlasného vědce, aby pro ně připravil přednášku. Ten se chopil díla a začal dokazovat v protináboženském duchu, jak kdysi dávno vody oceánu dorážely na pevninu tvořice pěnu, v níž vznikl život. Byl se sebou celkem spokojen. Tehdy mu jeden chlapec položil nevinnou otázku: „Promiňte, vysvětlil jste nám, jak vlny dorážely na břeh, ale odkud se na samém počátku vzala všechna ta voda?“ Obyčejná otázka uvedla přednášejícího do rozpaků a než stačil odpovědět, celý klub vyprskl smíchy. Profesorův mistrný důkaz se zhroutil po dotazu prostého chlapce.

„Někteří lidé nejsou schopni pochopit, co je bolest,“ řekl Cronin. Popravdě řečeno, nikdy se ne naučíme moudrosti bez prožití bolesti. Při nemoci uznáváme naši nicotu a prázdnotu všech tužeb, které vždy pohlcují naši pozornost, když hledáme vlastní potěšení.

Připomínal si návštěvu kláštera, kde na něho nejvíce zapůsobil obyčejný bratr, který se třicet let staral o zahradu. Starý, příhrbený člověk mu řekl: „Vidím své višně v pupenech, pak v květech, nakonec v plodech, proto věřím v Boha.“

Doktor Cronin si poznamenává událost, na kterou by nechtěl nikdy zapomenout. Staral se o nevládní nemocného člověka pokročilého věku. Starý člověk byl hlučným nudným skeptikem. Pohádal se se svou jedinou dcerou a protože se vdala za hluboce věřícího učitele, vydědil ji. „Nyní, když nad ním visel stín smrti, ovládla ho touha ospravedlnit svou skepsi před zetěm. Navštěvoval dceru a přel se s mladým člověkem. Říkával: ‚Nejsem zkroutěn, stále nevěřím v Boha.‘ Jednou mu na to dcera mírně odpověděla: ‚Ale otče, on věří tobě.‘“

Prostá věta změnila starého člověka. Začal se modlit.

Podobně tomu bylo s A. J. Croninem. Všechny zmíněné i jiné zkušenosti s lidmi ho nasměrovaly k Bohu a víře. Napsal: „Cokoli si můžeme myslet, cokoli můžeme činit, stále zůstáváme Božími dětmi. On na nás čeká.“ A dodal: „Přináší odvahu prohrávajícím, obdarovává silou slabé a tonoucím v zoufalství poskytuje naději.“

Při práci v Londýně, kde slavil úspěchy, oemocněl. Musel proto strávit rok na farmě v horách Skotska. Tam měl mnoho času k přemýšlení a došel k závěru, že agnosticismus je neudržitelný. Opět se vrátil k modlitbě, jak tomu bývalo v jeho dětství.

Měla na něho vliv víra horníků a stejně tak i zbožnost altruistické zdravotnice, která dnem i nocí sloužila lidem.

Cronin nemohl pochopit pasivitu mnohých křesťanů, kteří jen zřídka mysleli na Boha. Člověk žije na světě tak krátce, že to nemůže být místo našeho posledního cíle. Život není určen k radostné procházce. Naše chápání je omezené, často jednáme jako malé děti. Měli bychom se dívat na Boha a důvěřovat mu. Jak řekl básník W. H. Auden: „Bud' jsme v rukou Boha, anebo nejsme nikde.“

*Rawley Mayers, Nawróceni na katolicyzm
překlad bB*

Vy nevíte, kolik je hodin?

Povídá mi v pondělí Marcela, páťačka: „Otče, včera jsem musela tatku setřít.“ „Prosím tě, Marcelo, jak to mluvíš?“ „Musím vám říct, jak to bylo,“ obhajuje se. „Bylo už půl desáté, byly jsme i s Hanou (to je mladší sestra) vypravené a tatka s mamkou se ještě povalovali v posteli. Tak jsem řekla: ‚Vy nevíte, kolik je hodin? Vy nevíte, že je dnes neděle? A že je třeba už jít, abychom přišli včas na mši svatou? Maminka do kostela nechodí, ale tatka sklopil hlavu, vyskočil, umyl se, oblékl a ještě nás cestou dohonal. A šlo to, jen chtít.“

Když my jsme byli ještě školáci, tak nás rodiče napomínali, abychom už šli, abychom nezmeškali... Nějak se to obrátilo a já v duchu počítám, kolik jen znám takových Marcel, které u nás vedou své táty a mámy po cestě, jež vede k věčnému štěstí!

Z deníku otce Jana Topenčíka

JA SOM TVRDILA, ŽE ZRADÍTE...

Don Chamerops, farár jednej parížskej farnosti, sedel za svojím pracovným stolom a čítal. Chcel využiť ešte pár chvíľ, čo mu ostávali do spania. Spávať chodil obyčajne o polnoci a vstával pravideľne o šiestej. Dnes mu však spánok akosi neprichádzal. Naraz len zazvonil telefón. Zdvihol slúchadlo a predstavil sa: „Som don Chamerops, farár farnosti sv. Terezky Ježišovej.“

Ticho. Na druhom konci ticho.

„Kto hovorí? Čo si prajete? Pri telefóne som ja, don Chamerops!“

Na druhom konci drôtu mierny šramot. Naraz sa spojenie prerušilo a nastalo ticho.

„Pravdepodobne si niekto zmýlil telefónne číslo. Prihodiť sa...“

Keď sa don Chamerops začal ukladať do postele, naraz niekto zacengal na bráne. Kňaz prehodil cez seba plášť a vyklonil sa oknom. Pred bránou stálo auto.

„Dôstojný pán,“ povedal mladík, čo vystúpil z auta, „buďte taký láskavý... želá si vás jeden umierajúci.“

„Hneď, len sa oblečiem a už aj idem,“ a odstúpil od okna.

O chvíľu vošiel do kostola a zobral posvätné oleje. Potom otvoril svätostánok, s veľkou úctou vzal hostiu a vložil ju do malej pozlátenej nádoby. Keď zatváral svätostánok, modlil sa v duchu: „Pane, daj, aby som dobre a na spásu nesmrteľných duší vysluhoval tvoje sviatosti.“

„Kam ideme?“ spýtal sa mladíka, čo stál pri aute.

„Je to blízko, len vstúpte!“ povedal muž, čo sedel za volantom. Prvý muž naznačil akési predstavenie sa a ukázal na tretieho muža, ktorý sedel vzadu v aute: „Moji priatelia!“

Auto sa pohlo. Hmla občas nútila zmenšiť rýchlosť. Sem-tam sa výstražné ozval klaksón protiúduceho auta.

„Kam ideme?“ pýtal sa kňaz.

„Len sem. Už sme blízko.“

„Nezdá sa mi. A kto vlastne ste?“

„Naše mená vám veľa nepovedia,“ odpovedal jeden z dvoch, ktorí si vzali kňaza medzi seba.

„Sme členmi tajnej spoločnosti a viac vám povedať nemôžeme,“ pokračoval druhý.

„Dovoliťte, aby sme vám zaviazali oči?“

Kňaz sa mimovoľne vzoprel a povedal: „Zastavte auto a nechajte ma odísť!“

„Dôstojný pán, nebojte sa, neublížime vám. Je to otázka niekoľkých minút,“ povedal druhý a svojím šalom mu zaviazal oči.

Kňaz sa začal ticho modliť: „Pane, do tvojich rúk zverujem svoj život.“ Auto spomalilo. Pod pneumatikami zaškrípala drobný štrk záhradných chodníkov.

„Prosím, vystupujeme. Pozor!“ A vzali ho pod pazuchu a viedli k vile. Vystúpili po niekoľkých schodíkoch a jemne sa dal viesť chodbou. Koberce tlmili ich kroky. Konečne mu rozviazali šál na očiach. Našiel sa v skvostnom paláci. Vo veľkej sieni ho čakalo zo desiat zamaskovaných mužov a jedna žena v bielom s čiernou maskou na očiach.

„Prosím, posadte sa!“ povedal jeden z mužov a naznačil všetkým, aby si sadli.

„Sme členmi tajnej spoločnosti, dôstojný pán. Je jasné, že vám nemôžeme prezradiť, aký má cieľ a aké metódy používa. Sme v dome najmladšieho člena, ktorý na niekoľko dní ostal sám doma. Dom patrí, ako ste si mohli všimnúť, istej starej katolíckej rodine, ktorá má v dome aj kaplnku. Máme tu jedného nášho spoločníka. Umiera. Doktorka,“ a ukázal smerom na ženu v bielom plášti, „mu dáva ešte dajakú hodinku života. Dala mu injekciu, aby ste ho mali čas...“

„Kdeže je?“ spýtal sa kňaz.

„Zavediem vás k nemu,“ povedal predsedajúci. Otvoril dvere a potom ešte jedny, tapetované, do miestnosti, kde ležal chorý. Bol to dobrý šesťdesiatnik, bedľý s dlhými bielymi vlasmi a malou bradkou.

Kňaz pozdravil: „Pokoj tomuto domu a všetkým, ktorí v ňom prebývajú.“ Priateľsky sa usmial na chorého a ostatní sa vzdialili. Potom pristúpil k chorému.

„Bratku, ako sa cítite?“

Chorý odpovedal slabým hlasom. Chvilami, ako by mu vynechávala pamäť, rozprával viac pohľadom ako slovami. Rozpovedal svoju históriu.

„Dôstojný otče, som veľký hriešnik, zabil som človeka. Som členom tejto sekty, ale len

podľa mena. V skutočnosti som členom sekty antagonistickej. Jeden z členov odhalil túto moju dvojitú hru. Môj život bol v nebezpečenstve, a preto som v sebaobrane zabil toho človeka. Mám vyrozprávať ako...?“

Don Chamerops sa po spovedi rozlúčil s chorým a vyšiel na chodbu, kde ho už čakali mužovia v maskách.

„Vyspovedali ste ho?“

„Vyspovedal a dal som mu aj sv. prijímanie. Sviatosť posledného pomazania som mu neudielil, lebo sa mi zdá, že to nie je s ním také zlé. Čo mu vlastne je?“

„Srdce,“ povedala smrteľne vážne žena v bielom plášti.

„Na tom nám však vôbec nezáleží,“ prerušil rozhovor vedúci, keď vstupovali do sály, „my chceme vedieť, čo vám povedal!“

„Kto?“

„No, náš chorý spoločník!“

„Povedal mi, že vie, že umrie.“

„Chcem vedieť, čo vám povedal o našej činnosti! Kde schoval papiere a komu odovzdal doklady!“

Kňaz sa naň útrpne pozrel a povedal: „Keby tu nebol chorý, tak by som sa schuti zasmial. Žiadam, aby ste ma odprevadili ihneď domov!“

K dverám pristúpil silný muž, akoby ich chcel zatarasíť. Vedúci pokojne a nástojčivo zopakoval: „Čo vám povedal o nás a o našej činnosti? Kde sú listy? Komu odovzdal doklady?“

Vtom vytiahol z vrecka pištoľ, namieril k veľkému oknu a vystrelil. Okno sa s rachotom rozsypalo do mlčiaceho ticha prítomných.

„Nikto sem nepríde zisťovať, či dakoho posielať «do neba» alebo či sú to len dajaké pyrotechnické rozmary,“ dodal vedúci, vracajúc sa k svojmu kreslu s pištoľou v ruke. „A preto vám radím, aby ste všetko vyrozprávali od začiatku do konca celú spoveď nášho spoločníka.“

Kňaz však vstal a rozhodne povedal: „Ešte raz vám vravím, aby ste ma nechali odísť!“

„So všetkým tým, čo ste sa dozvedeli?“

Kňaz veľmi pokojne dodal: „Dobrý človeče, ospravedlňuje vás jedine vaša nevedomosť. Neviete, čo pre kňaza značí spovedné tajomstvo?“

Ak ho neporuším pred namierenou pištoľou, iste ho neprezradím ani inde.“

„Máte ešte päť minút času,“ povedal vedúci a ukázal na hodiny, ktoré odbíjali práve dve po polnoci. „Ak za tých päť minút nepoviete všetko, skončíme to... pištoľou. A to bude váš koniec!“

„Päť minút? Dajte mi tridsať minút,“ zažiadal kňaz.

„Hoci aj štyridsať,“ zvolal víťazne mladý muž pri dverách.

„Stačí mi tridsať, čas potrebný na odsľúženie svätej omše. Môžete ma odprevadiť do kaplnky?“

Nikto neodpovedal. Cez masku sa doň zabodli nespoznateľné oči vedúceho.

„Podte so mnou!“ povedal sucho. Všetci vošli do kaplnky. Kňaz s tými mladšími zamieril do sakristie. Otvoril veľkú skriňu a spýtal sa: „Ako staré sú tieto hostie?“

„Sú bezpečne čerstvé,“ uistil ho mladý muž. „Aj víno,“ povedal, keď videl, že ho kňaz skúma.

Don Chamerops si obliekol omšové rúcho, červený ornát. Je to farba krvi, liturgická farba mučeníkov. Bolo práve 16. mája, sviatok svätého Jána Nepomuckého, mučeníka spovedného tajomstva.

Kňaz pokľakol pred oltárom. Niektorí ostali stáť, iní si posadali. Žena si klakla, odhodila masku a prikryla si hlavu akýmsi závojom.

Don Chamerops sa v duchu modlil: „Prijmí, Pane, túto obeť môjho života. Nie som hodný mučeníckej koruny. Nezasluhujem si tento veľký dar, ktorý vo svojej nekonečnej dobrote ponúkaš svojmu služobníkovi.“ A zmocnila sa ho radosť a úžas a chvejúcim hlasom povedal: „V mene Otca, i Syna i Ducha Svätého...“

Keď kňaz na konci omše žehnal prítomných, tvár mal vážnu, jasnú a vyrovnanú. Tak pravdepodobne vyzerali aj kresťanskí mučeníci. Odpúšťal

a žehnal tých, ktorí sa o chvíľu mali stať jeho vrahmi. Mysľou mu neprebehol ani tieň pokušenia, že by mohol prezradiť spovedné tajomstvo. Ale zarazilo ho, keď zbadal, že všetci prítomní si postfhalí masky a ukázali svoju pravú tvár.

Pri východe z kaplnky medzi mlčiacimi mužmi stál aj zdánlivý umierajúci.

„Som Jean Paul Arrufat, herec. Zlý herec! Odpustite mi! Urobili sme si z vás hlúpy žart. Stavili sme sa, že kňaz pred namiereným revolverom poruší spovedné tajomstvo... Na opak!... I zajagali sa mu slzy v očiach.“

„Ja som tvrdil, že neprezradíte tajomstvo!“ vyhlásil mladý pán.

„Aj ja!“

„Ja som tvrdila, že ho prezradíte,“ povedala žena ako príznak a znehybnela opretá o stenu.

„Kto prehral, platí,“ povedal mladý muž a hodil na táču za hrst bankoviek.

Žena si stiahla prsteň, rubín zasadený do platiny, a položila ho na táču. Kňaz vzal do ruky drahocenný prsteň a spýtal sa mladej ženy: „Stojí vás mnoho táto obeť?“

„Vôbec nič ma nestojí!“

„Tak teda akú zásluhu máte, že sa ho zriekate?“

A podal jej ho a ona spokojne uprela na kňaza svoj pohľad.

V istom lazarete pre malomocných na Ďalekom východe žije reholná sestrička. Povráva sa, že kedysi bola v Paríži slávnou novinárkou a že sa rozhodla opustiť svet po hrdinskom geste istého kňaza, ktorý bol ochotný podstúpiť radšej smrť, ako porušiť spovedné tajomstvo.

HODNOTY EVANGELIA

UPROSTŘED PROMĚN SVĚTA (5)

Emeritní biskup Prof. Stanislaw Wojciech Wielgus, bývalý ordinář Plocké diecéze v Polsku a bývalý rektor Katolické univerzity lublinské (KUL) (1989-1998), se v nadcházející přednášce obrací především ke kněžím jako k těm, kdo v každé době mají hlásat i žít křesťanské hodnoty. Dnešní doba, vyznačující se myšlenkovým a morálním relativismem a chaosem, je nám výzvou k hlubšímu uspořádání názorů a přístupů k aktuálním problémům a záležitostem rychle se měnícího světa.

O PLURALISMU

Před čtyřiceti lety si koncilní otcové položili otázku, jaký postoj má zaujmout církev vůči současnému pluralismu, vůči liberální demokracii a sekularizaci současných států. Koncilní otcové přijali současnou situaci bez výhrad. Ocenili totiž rozvoj společnosti směřující ke státnímu zřízení, jež je svobodné od totality, demokratické, pluralitní a charakteristické svou světonázorovou neutralitou, kde – což je pochopitelné – se musí ustanovit normy a zákony závazné pro všechny obyvatele prezentující různé světové názory, různá náboženská přesvědčení nebo morální zásady.

Takovéto pluralitní státní zřízení přijímá z nutnosti za normu smlouveného kodexu jednání a chování občanů jakési etické minimum, s nímž souhlasí většina národa reprezentovaného demokraticky volenými poslanci.

Druhý vatikánský koncil tedy uznal pluralismus jako právo na svobodný rozvoj různých společenských skupin. Uznal státní politiku, jejíž rozhodnutí jsou výsledkem neustálých diskusí a nepřetržitého dialogu vedeného mezi těmito skupinami, jež na sebe v demokratickém zřízení navzájem dohlížejí.

Je zřejmé, že pluralismus je nemyslitelný bez řádně chápané tolerance, která docenjuje hodnotu druhého člověka, souhlasí s jeho svobodou nenařušující svobodu jiných, která má úctu k jeho přesvědčení a která lidem rozdílného světového názoru či vyznání, rozdílné rasy či národnosti poskytuje možnost žít vedle sebe v míru a vzájemně úctě.

V demokratických státech je pluralismus realitou. Neměl by se nijak glorifikovat na straně jedné,

ani demonizovat na straně druhé. Nemá žádné předpoklady k tomu, aby byl svého druhu kouzelnou formulkou, díky níž by se vyřešily všechny problémy dnešní doby, jak to rozhláší četní liberální politici a jim podléhající média. Nesmíme zapomenout na to, že pluralismus, chápaný jako slepé akceptování všech myslitelných i nemyslitelných rozdílů, všech, tedy i kdejakých anomálií a extrémů, politických, ideologických, světonázorových či etických, je naprosto nezpůsobivý stát se integrující silou spojující všechny, nebo alespoň většinu členů společnosti v jejich společných úkolech a cílech, na nichž záleží jejich osud.

Naopak, pluralismus, jehož podstata by spočívala v absolutní svobodě „od všeho“ a „ke všemu“, by přivedl společnost k rozkladu a zániku. Kdyby státy přijaly tento extrémní druh pluralismu za svůj, byly by velice brzy do jednoho vyvráceny ze svých základů.

PEVNÝ MORÁLNÍ RÁMEC

Pokojné soužití různorodých lidí či uskupení vyžaduje v každé normální společnosti srozumitelně definovaný úzus, podle něhož se má žít, který stojí nade všemi rozdíly a různicemi. Tato společná základna může být založená jen a pouze na společných etických hodnotách. Pluralismus jednotlivců, tedy ne rozkládající, potřebuje jasně stanovený rámec, který ovšem samotná demokracie není schopna poskytnout a od něhož se nesmí v žádném případě distancovat.

V každičké životaschopné liberální, pluralitní demokratické společnosti musí být jádrem jejích zákonů, vytvářených parlamentní diskusí, nezávislý na vůli poslanců a všeobecně přijatelný kodex

nezměnitelných hodnot. Bez něj hrozí každé společnosti naprostá degenerace, třebaš v podobě nějakého totalitního zřízení, kdy několik málo jedinců zvolených do parlamentu začne vyhlášovat zákony přičítící se základním lidským právům, Desateru a právu přirozenému. Pro příklady nemusíme chodit do historie daleko...

Doktrína právního pozitivismu, kterou praktikují novodobé liberální demokracie, popírající existenci na parlamentu nezávislého etického rámce a také existenci na lidské vůli nezávislého morálního řádu, který je člověku dán z podstaty jeho přirozenosti, může přivést společnost přímo k nepopsatelnému neštěstí. Vždyť z principu právního pozitivismu vycházel právní systém Hitlerovy Třetí říše. Kde byli, ve shodě s platným zákonem, nelítostně likvidováni postižení lidé, Židé, Cikáni, Slované.

Zrušení rámce objektivních etických hodnot a mravního řádu zákonitě vede k etické anarchii a dává prostor všemožným druhům právních, společenských a politických manipulací.

Ony nezávislé etické zásady a normy by měly být pojímány jako zcela samozřejmé, které nepotřebují být ničím motivovány, tak jako tomu je (nebo aspoň dosud bylo) u sedmého přikázání „*Nepokradeš!*“

Takováto základní ustanovení pocházející přímo od Boha a nezávislá na lidských instancích, chránící důstojnost člověka, jejího základního práva na život platícího od početí po přirozenou smrt, chránící manželství jako trvalý svazek muže a ženy, chránící rodinu jako jediné přirozené společenství, které rozhoduje o fungování a rozvoji společnosti, takováto nařízení by měla být opěrnými sloupy ústav všech demokratických států, aby se stala východním bodem pro všechny ostatní zákony vznikající v těchto zemích.

Tyto základní na soukromém názoru zákonodárců nezávislé hodnoty, programově zpochybňovány liberálními intelektuály, nikterak ten správně pojímaný pluralismus neomezují, právě naopak – ony tento pluralismus utužují, stejně jako utužují demokracii. Ta totiž žije a brání se úpadku jen díky nim! Přitom je sama nevytvářá, protože takový úkol je pro demokracii, odkázanou na libovůli náladových voličů, neuskutečnitelný.

DŮSLEDKY ODMÍTNUTÍ MORÁLNÍHO RÁMCE

Všeobecná korupce, bezbřehý egoismus divokého kapitalismu, všudypřítomná nepoctivost v byznysu, slabost zákona stojícího proti bezuzdné zločinnosti vražd, potratů, eutanazií a nemorálních genetických pokusů, hrozba terorismu a zbraní hromadného ničení, peněžní podvody a zpronevěry toho nejhrubšího zrna – to vše je výsledek podkopání morálních základů dnešních demokratických společností, jež se lehkovážně zbavily kompasu Božího zákona a přirozeného řádu. Opětovně se potvrzuje myšlenka, že prapříčina politických, společenských, ekonomických, ekologických problémů (a nejen těchto) vězí v krizi morálky dnešní společnosti, která pramení v prožívané krizi křesťanské víry. Vidíme to zřetelně i v naší vlasti...

Aktivita člověka naší doby, disponujícího nezměrným věděním a technologií, jež daleko přesahuje průměrnou lidskou představivost, mohou lidstvu přinést mnoho dobrého, ale také je mohou přivést do záhuby, vypudí-li ze svého života Boha, jak se to dnes ve velké míře děje.

Na konci amerického filmu *Dárce*, který vloni běžel na 1. programu Polské televize, filmu o fiktivních (aspoň prozatím) transplantacích hlav a neblahých důsledcích, které z takového podniku plynou, se objevil jako jakési memento citát Richarda Lewise. Jde o zoufalý výkřik muže zamýšlejícího se nad tím, co může způsobit vědecké bádání zbavené etického rozměru: „*Co se s námi stane, když se náš osud namísto v rukou Božích objeví v těch lidských?!*“

My tento výrok můžeme aplikovat na naši situaci: Co se s námi stane, když se náš osud octne v rukou teroristů, ateistů nenávidějících Boha a křesťanství, nikomu se nezodpovídajících učenců anebo egoistických a totálně zkorumpovaných politiků a jim oddaných médií?! Co se s námi stane?!

A pokud se pluralismu týče, tak v celé řadě liberálních režimů funguje jen jeho zpotvořená napodobenina. Ve všech vyspělých ekonomikách Západu najdeme nezměrné množství lidí, kteří nemají vůbec žádný vliv na život ve své domovině a zároveň nulovou šanci se nějakého vlivu dobrat. Všude jsou u lizu mocné byrokratické struktury, vlivná a dokonale zorganizovaná zájmová uskupe-

ní podporována masmédií, disponující ohromným kapitálem, jakož i méně či více viditelné politické strany a sdružení s obrovským vlivem.

Všechny tyto frakce, strany a klíky, všechny tyto spolky a koncerty velmi často paralyzují možnosti spolupráce v rámci veřejnosti a za jejími zády se zabývají svými ideologickými, politickými a ekonomickými zájmy. Mimo jiné uvádějí důsledně do života hesla pramenící v osvícenské ateistické filozofii, usilující o dechristianizaci světa a o vznik stoprocentně ateistických států a společností.

Celé toto mrzké úsilí se točí kolem jednoho jediného požadavku. Tím je vymanění člověka zpod sebemenšího vlivu náboženství (zejména toho katolického) i od morálky odvolávající se na Boha. Již dlouho se tento program realizuje s nebyvalou precizností v mnoha zemích, pěkně krůček po krůčku. Děje se tak za pomoci politické moci, již si její představitelé sami zajistili prostřednictvím všemocných médií, ovládaných parlamentů (také škol) a zákonů vzešlých z těchto parlamentů, takových zákonů, jako je například ničím nespoutaná potratovost, eutanazie, homošňatky anebo zločinné genetické pokusy na lidských embryích.

Jak už o tom byla řeč, tyto instituce se ve jménu pro ně tak výhodného právního pozitivismu, který jim vydávají podobných zákonů umožňuje, tvrději brání tomu, aby se v preambuli euroústavy objevila byť jen zmínka o Bohu, potažmo křesťanství, jelikož to narušuje jejich ateistickou vizi skutečnosti, člověka a budoucí Evropy. Bez sebemenších pochybností budou tento ateistický pohled na svět zmíněné síly prosazovat všude tam, kde se dostane nějaká země do sféry jejich vlivu.

PRÁVÝ PLURALISMUS

Opravdový pluralismus, který spočívá v nezakrivaném pluralismu médií, kapitálu, společenského či politického vlivu, nepřipouští nadvládu perfektně zorganizované, bohaté a politicky mimořádně vlivné menšiny nad většinou. Nesvoluje k neomezenému společenskému darwinismu, který má vinu na tom, že miliony slabších a chudších se dnes stávají ještě slabšími a chudobnějšími, zatímco se hrstka bohatých a silných stává ještě bohatší a ještě silnější. Právý pluralismus je s to ochránit společnost před relativismem a nihilismem, který ji

dnes ohrožuje především. Opravdový pluralismus má totiž původ v křesťanství. Svůj prvo počátek nachází u samotného Ježíše Krista, který jasně odlišuje věci Boží od těch světských. Postupuje dále středověkem a jeho rozlišením papežské a císařské moci. Pokračuje v době reformace, ve znamenitém postoji polského krále Zikmunda Augusta, který se vzepřel na západě všeobecně přijatému pravidlu – „*Čí vláda, toho víra*“ – ztročujícímu lidské svědomí, když prohlásil: „*Nejsem pánem vašeho svědomí*“ – a toto přesvědčení z moci svého královského úřadu uzákonil.

Onen pravý pluralismus vyrůstal z objektivně existujícího neměnného základu, který představoval Boží a přirozený zákon a neotřesitelné přesvědčení o objektivní a absolutní platnosti pravdy a dobra.

(pokračování příště)

VÍŠ, KDO JSEM?

Nikdy jsem neučinila nic špatného, ale kvůli mně byly zmařeny lidské životy, potopily se lodě, byla vypálena města, padaly vlády, byly prohrány bitvy, a dokonce několik kostelů bylo kvůli mně zavřeno.

Nikdy jsem nikoho neuhodila, neřekla jedině nevlídné slovo, ale kvůli mně byly zničeny domovy, ochladla přátelství, ustal dětský smích, manželky ronily hořké slzy, bratři a sestry na sebe navzájem zapomněli a rodiče odešli do hrobu se zlomeným srdcem.

Neměla jsem v úmyslu nic zlého, ale kvůli mně byly zmařeny talenty, slušnost a zdvořilost prohrály a příslib úspěchu a štěstí skončil v bolesti a neštěstí.

Nevydávám žádný zvuk, jen mlčím. Ne, protože taková už jsem já. Nemohu nabídnout nic než zármutek a bolest.

Možná si ihned nevzpomeněš na mé jméno, ale jsem si jista, že mne osobně velmi dobře znáš. Jak se jmenuji?

...LHOSTEJNOST !

TROCHU APOLOGIE (18): CÍRKEV...

...A MISTR JAN HUS

V našich apologeticko-historických „výletech“ se dostáváme ze světových do českých dějin. Zde je nejpalcivějším problémem nepochybně otázka Mistra Jana Husa, která už dlouho oddaluje českou společnost od Katolické církve. V českém národě se právě jako důsledek Husova upálení v Kostnici u příležitosti všeobecného církevního sněmu r. 1415 ujala představa, že „být dobrým katolíkem znamená nebyť dobrým Čechem a naopak“.

Husův tragický osud nepochybně souvisí s tím, co v tomto časopise již dříve bylo napsáno o hrdelním trestání heretiků: nelze je schvalovat a nutno kategoricky odmítnout. Křesťanská Christianitas, tj. společnost založená na principu křesťanství jako státního náboženství, přistoupila ve vrcholném středověku k praxi trestání heretiků smrtí pouze za jejich přesvědčení. Nad tím nutno vyslovit politování a prohlásit tento fakt za odporující Evangelium a požadavkům Ježíše Krista. Tak se vyjádřil u příležitosti omluv k jubileu r. 2000 i zesnulý papež Jan Pavel II. Na druhé straně však třeba objektivně vidět, že to byla právě heretická hnutí, kdo svým rozvratným působením a terorismem vyprovokoval středověký stát a Církev k uplatnění tak drastických trestů. Jejich postup proti kacířům byl nezbytnou obranou, jenže nepřiměřenou.

Obětí této nepřiměřené obrany se stal náš Mistr Jan Hus. Nebudeme seznamovat čtenáře s jeho životem a dílem, což je snadno dostupné v literatuře, nejlépe a nejvýstižněji v díle Jana Sedláka. Nám jde o vyvrácení mýtů a předsudků, které v souvislosti s Husovou problematikou jsou hluboce zakódovány v hlavách českých občanů.

Jedním z nich je i tvrzení, že prý Hus byl potrestán za svoji kritiku mravních zlořadů v kléru. To je nesmysl, který právě Sedlák už v prvním vydání svého Husova životopisu r. 1915 vyvrací, když ukazuje, že biskupové shromáždění na kostnickém koncilu byli stejně ostrými mravokárci špatného života duchovenstva jako Hus. Příčinou Husova odsouzení byly bludy, které hlásal. 30 inkriminovaných vět, jež koncil nalezl v Husových spisech, skutečně jsou bludy i dnes a zůstanou jimi stále, což je třeba říci jasně a bez uhybání. Teze, že kněz v těžkém hříchu neplatně uděluje svátosti nebo že představený v tomto stavu protiprávně zastává svůj úřad, jsou nejen věroučně, ale i objektivně a logicky neobhajitelné a nelze říkat, že Hus měl v tomto pravdu. Katolické stanovisko bylo, je a bude nezměněno: Hus se v tomto mýlil.

Od Husových bludů nutno však oddělit jeho smrt na hranici za to, že je hlásal. To hájit nelze a je třeba se ztotožnit s odsouzením této skutečnosti, jak učinil 20.9.1965 pražský arcibiskup kardinál Josef Beran na Druhém vatikánském koncilu. Na tom nic nemění ani vnější polehčující okolnosti celého případu, např. to, že prelát na

kostnickém sněmu se uchýlovali až k prosbám, aby Hus odvolal, neboť by se rádi vyhnuli jeho vydání světské moci k upálení. Pravdou též je, že sám Hus byl v tomto dítětem své doby a ještě v Čechách požadoval po králi Václavovi IV. upálení svých teologických odpůrců jako kacířů (uvádí František Palacký: Dějiny národa českého, III. díl, Praha 1939, str. 117).

Husova poprava za pouhé názory stejně jako poprava Jeronýma Pražského, Husova žáka, jenž za ním přijel do Kostnice, se skutečně hájit nedá. Rovněž tak se ale nedá hájit pozdější husitské vraždění katolíků, které odsuzuje ve svých Dějinách i evangelík Palacký. Desetitisíce kněží, řeholníků, řeholnic i laiků včetně žen a dětí byly upáleny, svrženy z oken na kopí nebo rozčtvrceny jen proto, poněvadž se nechtěly vzdát své katolické víry a přijmout husitské hereze, jež byly na hony vzdáleny katolické věrouce a popíraly i to, co Hus věrně učil (např. sedmero svátostí, mariánskou úctu). To není propaganda nepřátel, nýbrž autentické svědectví samotného husity Vavřínce z Březové z jeho Husitské kroniky. V zájmu pravdy je ovšem nutno konstatovat, že podobná zvěrstva páchala i křížácká vojska, jenže husité v letech 1419-20 byli prvními, kdo započal s krvavým terorem a vyhlazovacími akcemi vůči katolíkům.

To všechno je středověká minulost, kdy se provinili katolíci i husité. Obě strany se dopouštěly krutostí a násilí. Katolíci byli tenkrát také součástí českého národa, proto nelze stavět otázku Husovu jako nacionalistickou záležitost. Bohužel toto se stalo v 18. a 19. století. Osvícenská a později liberální protikatolická propaganda pochopila, že je možné Husovy památky využít proti Katolické církvi. Vytvořila tedy zcela jiný, absolutně vylhaný obraz Jana Husa. Ten pravý Jan Hus, přes všechny své omyly, byl středověkým, hluboce nábožensky založeným člověkem a do jisté míry i katolicky smýšlejícím. V novověkém osvícensko-liberálním pojetí vystupuje však Hus jako tribun lidu, propagátor myšlenek Velké francouzské revoluce a bojovník proti Církvi a vůbec všemu katolickému. Prvním, kdo Jana Husa takto prezentoval, byl osvícenský církevní historik za vlády císaře Josefa II. Caspar Royko. Hus byl podle něj nikoliv středověkým

křesťanským myslitelem a teologem, ale prvním osvícencem a bojovníkem za svobodu svědomí a za údajná „práva rozumu“ proti církevnímu tmářství. Podle tohoto scénáře vytvořil svoji postavu Jana Husa i liberální dramatik Josef Kajetán Tyl, který navíc z něj učinil i symbol českého vlastenectví.

Nic není falešnějšího než takovýto Jan Hus, který nikdy neexistoval. Historický Jan Hus by se této své karikatuře tvrdě bránil a její původce „vypráskal“, jak správně napsal koncem 19. stol. historik Václav Vladivoj Tomek. Skutečný, pravý Jan Hus by např. nikdy nepronesl slova, jež mu klade ve svém stejnojmenném dramatu do úst Tyl: „Vzpírám se jménem všeho lidstva, ježto touží po osvětlení...“ Termín „osvětlení“, „osvětlenství“, mělo v té době svůj přesný význam: odmítnutí křesťanského zjevení, božství Ježíše Krista a vůbec autority Písma sv. a nauky Církve. Toho by se Hus zcela nepochybně zděsil právě tak jako svého dalšího údajného výroku z Tylova dramatu: „.....slovo mé vzejde z popela a bude živo navěky!...“ Středověký člověk, vědom si své závislosti na Bohu, což Hus nepochybně byl, by nikdy nic takového nepronesl, protože by pokládal za rouhání prohlášovat své slovo za „věčné“ a tím za identické se slovem Božím. Takto pyšně smýšlela až bezbožecká osvícensko-liberální ideologie.

Osvícensko-liberální karikaturu Jana Husa převzala komunistická propaganda, která ji ještě „vylepšila“, když z tohoto středověkého reformního kazatele udělala hlasatele komunistických myšlenek údajné sociální spravedlnosti a beztřídní společnosti ve smyslu nauky marxismu-leninismu. Takový dojem vyvolává Jan Hus ve stejnojmenném filmu režiséra Jana Vávry z 50. let, přesně podle směrnic komunistického ideologa a hlavního vykladače dějin Zdeňka Nejedlého.

Máme-li se tedy jako čeští katolíci vyrovnat s případem Jana Husa, jak po nás přímo i nepřímo vyžadují víře odcizení spoluobčané, tak je nutno položit otázku: Kterého Jana Husa máte na mysli? Toho historického, který byl upálen 6. července 1415 v Kostnici nebo jeho mnohem pozdější osvícensko-liberální, případně komunistickou karikaturu? K tomu prvnímu, skutečnému Janu Husovi, již bylo řečeno z katolické strany dost: Odmítáme

to, v čem se mýlil a co tvrdošijně nechtěl odvolat, ale odsuzujeme jeho smrt na hranici. Uznáváme jeho typicky středověký nábožensko-mravní zápal za obnovu Církve a ceníme si jeho osobní zbožnost, rovněž tak ryze středověkou. K tomu druhému Janu Husovi pak musíme říci po pravdě, že se jedná o mýtus, zcela vybájenou bytost. Hus Tylova dramatu a Vávrova filmu nikdy neexistoval. Proto

není důvod, abychom se o tom bavili. Odpůrcům Církve je třeba pouze říci, že uctívají-li Jana Husa jako mučedníka synkretisticky a rozplizle chápané svobody svědomí ve smyslu relativizace objektivní pravdy, pak uctívají falešné mučednictví, vyhlaný obraz Husův, který je agitačně zneužíván proti Katolické církvi.

Radomír Malý

O NAŠÍ MALIČKÉ

Proč vlastně píšete tento příběh? Věřte, dlouho jsem přemýšlela, zda ho raději nezavřít někde hluboko ve své duši a ve svém svědomí. Kdo rád pouští druhé do svého soukromí, vidíte? A tohle nebylo zrovna jednoduché období. Stále častěji se teď ale dívám na naši úžasnou holčičku a říkám si, že to vlastně dlužím. Pánu Bohu, který pro nás a na nás vykonal tolik zázraků, i lidem (především maminkám), kterým bych tím mohla třeba trochu pomoci v pochybnostech, či vlít kapičku naděje do srdíčka... Kdo ví? Třeba to přeče jen bude k užítku.

OBRAZ PRVNÍ

Stojím v ordinaci svého ženského lékaře. Už pár let tam chodím a věřím mu. Prožil se mnou dobu po svatbě, kdy jsem si (nevím proč) myslela, že nebudu moct mít vytoužené děti, staral se o mě celé těhotenství se synkem (dlužno říct, že skvěle), pomáhal mi při problémech v šestinedělí, zkrátka doktor, jakých moc není (aspoň podle mne). A že mu chybí víra a občas tak jedná? Je přeče skvělý odborník, ne?

Tak stojím se srdcem sevřeným úzkostí a rty šeptajícími modlitbu, a čekám na ortel. Proč mám tyto problémy? Je to jen strach o mého tátu, bojujícího v nemocnici o život, který se mi projevuje takto, či jsem opravdu vážně nemocná, jak máme v rodině dědičné? Dívám se na toho lékaře a vidím na jeho tváři zvláštní úsměv, kterému nerozumím. Co je tady k smíchu? Ale než domyslím, už mi radostně oznamuje: „Kdepak, vám nic není. Tedy... No, zkrátka nejste nemocná, jste jen znovu těhotná. Nebudte tak vyjevená. Rozuměla jste mi? Vnímáte, co vám říkám?“

Ne, nerozumím a asi ani nevnímám. Dělá si ze mě bláznů? Jak mohu být těhotná, když mi říkali, že už zřejmě nebudu moct mít žádné další děti? Tehdy jsem to oplakala, pak se smířila, a časem zapoměla na smutek. Vždyť náš maličký mi dával tolik radosti. To pro něj jsem zapoměla a smířila se. To za něj jsem denně Bohu děkovala...

„Jak mohu být těhotná, říkali jste přeče...“, zkouším chabě namítat. Nenechá mě ale našťestí domluvit: „Jak vidíte, tak zkrátka můžete a jste. Tečka. Domluvte se se sestrou na odběrech krve na testy a na termínu další návštěvy. Jo, a gratuluju.“

Vycházím jako ve snách, šťastná, že sestra vše píše, protože myšlenky mi víří a přeskakují. Pocit?

Naprosté a nepopsatelné štěstí. Buď Bohu sláva! Jsem nejen zdravá, ale budu mít další miminko. Pochopí to někdo? Budu mít holčičku (nevím proč, ale tohle vím najednou jistě). Další pocit? Láska. Veliká láska k tomu tvorečku, který je zde, a já to ani nevěděla. No, ale neboj, holčičko. Třeba to budeš mít těžké (tvůj dědeček nám možná umírá, babička to nezvládá, tvůj táta je pořád v práci a tvoje máma stíhá všelijak, protože máš půlročního bratříčka), ale my to spolu nakonec všichni zvládneme. Bůh nás neopustí a dá nám sílu, to mi věř. Moc tě miluji, tak se drž.

A odpoledne na ARU šeptám svému tatínkovi, který už je v kómatu. „Tati, tatínku, já sice nevím, jak mě vnímáš, ale věřím, že nějak ano. Chci ti říct, že budeme mít miminko. Moc tě mám ráda. Hrozně moc a moc tě všichni potřebujem. Prosím tě, prosím tě, bojuj. Modlíme se!“

OBRAZ DRUHÝ

Vídím maminku plačící a utíkající k nám nahoru. Volali z nemocnice. Tatínek v noci umřel. Můj táta? Jak budeme žít dál? Půjde to bez něj? Držel celou naši rodinu... Ne, ne, ne!!! Proč? Chce se mi zoufat, křičet, plakat... Najednou něco ve mně jakoby mi položilo prst na ústa a směřovalo slzy jinak. Plač, ať se ti uleví, ale... Táta přece zemřel smířen s Bohem, žil dobře, navíc poslední dva roky utrpení obětoval Pánu Bohu. Musím věřit? Měla bych. Musím se snažit myslet takto. A pak... No ano, kromě synáčka je tady ještě někdo, kdo potřebuje, abych byla silná a modlila se. A tak se aspoň snažím. Pohřeb, první a nejhorší dny po něm... Věřil by někdo, kolik síly a vůle bojovat dají člověku děti? Ano, a mezi mnou a mojí malíčkou vzniká úplně zvláštní pouto!

OBRAZ TŘETÍ

Sedím opět u toho stejného skvělého ženského lékaře. Mého lékaře. Opravdu skvělého, i když je bez víry? Sestry chodí sem a tam a kolem mě panuje nezvyklé ticho. Proč je dnes vše nějak jinak, co mi uniklo? Udělala jsem jim něco? Proč se nikdo se mnou nebaví a nikdo mi neodpovídá? Už dávno jsem měla být na řadě. Místo omluvy jen strohé: „Vy si prosím ještě chvíli počkejte, hned vás zavoláme.“ Berou pacientky přede mnou, jako

kdybych byla nějak nakažená anebo něco provedla. Proč? Ale třeba se mýlím, vždyť už mě volají.

Vcházím do ordinace, můj lékař sedí u stolu a něco píše. Ledabyle mi odpoví na pozdrav a pronese jen tak mimochodem slova, která už nikdy nezapomenou a která mi obrátí život naruby: „Tak, už jsem vám to napsal. Tady máte žádanku na amniocentézu, jste objednaná na pondělí ve 13 hodin, tak tam buďte přesně. Někdo ať vás doprovodí, ale nemyslete si, že tam manžel může být s vámi, protože ten zákrok se dělá ve sterilním prostředí. Proto taky ať vás ani nenapadne jít na ten zákrok někam jinam, než jsem vás objednal, protože ne každý to dělá často a umí to, a pak je velké riziko potratu. Výsledky pak budou za 3 týdny. Jo, můžete sice taky odmítnout tam jít, ale to vám tedy neradím. Víte, co je Downův syndrom? A nemusí to být jen on, jsou i horší věci, chápete? A to právě tímto vyšetřením přesně zjistíme.“

Nadechne se a hledí na mě. Asi působím nepřítomně a hloupě. Pravdou je, že jeho monolog vnímám, ale jen jako kdybych sledovala nějaký film. Ne, nejsem hloupá, jak si asi myslí. Víím, co je amniocentéza, Downův syndrom a podobně a znám rizika. Vždyť už jedno dítě mám. Ale když to potká nás? Asi vypadám hloupě.

Narovná se tedy a pokračuje: „A nekoukejte se tak na mě. Jednoduše máte vysoce pozitivní triple test, vypadalo by to zřejmě na Downův syndrom, tak z amniocentézy budeme vědět, na čem jsme. Ale docela to spěchá, protože pokud byste se potom rozhodla pro přerušení těhotenství, což samozřejmě můžete a není to problém, musíme to vše stihnout do 24. týdne těhotenství. Takže není čas. Zbytek s vámi vyřídí sestra. Nashledanou.“

V podstatě mě právě vyhodil z ordinace. Stojím tedy na chodbě, před očima se mi dělají kola a mám pocit, že se zadusím. Uvažuji, zda je to vůbec možné. Pět minut (déle jsem u něj rozhodně nebyla) a co vše mi řekl. Myslela jsem, že ho znám. Proč? Země se mi začíná pohybovat pod nohama, opírám se tedy o židli a čekám.

Najednou slyším sestru, jak ke mně mluví: „Vzbuďte se, slyšíte mě? Mluvíím na vás. To je hrozné. Každá s tím nadělá vědu. Člověk by se z toho tady někdy zbláznil. Vyvádějí, když jim

vyjdou špatné výsledky, že jsou každá pomalu na lustru. No, tak když ta amniocentéza nedopadne, tak to vždycky můžete dát pryč, ne? To je vědy. Dnes přece máte možnosti, nemusíte mít postižené dítě. Buďte ráda! Vlastně o nic nejde. Ach jo, tak už běžte, tady jsem vám to napsala, nemám čas se dál zdržovat.“

Teprve tohle mě konečně budí. Pocit? Uprímná chuť něco po ní hodit, aby nemohla mluvit. Vztek na ni, na doktora, na tu ordinaci vůbec. Obrovský a nevladatelný vztek. Jak mohou tohle říct, takhle jednat, tohle dělat? To nestačí, co se mi stalo? Musí ještě mluvit takhle? Vždyť jde o moje dítě a žádné „to“ a mluvíme o vraždě jak o všerejším deštíku? Už otvírám pusku, jak to na ně vykřičím a reálně hledám, čím prašším o zem, aby mě a moje dítě začali konečně vnímat jako lidi, a ne kusy a věci, a začali být normální. A najednou... Slyším v duchu svoje oblíbené: „Ten doktor je přece skvělý odborník a že není věřící, vadí to něčemu?“ Hněv je najednou pryč, dochází mi, že jen sklízím, co jsem zasela. Jak mohu čekat jiné názory? Jakým právem od nich čekám lidskost? To já si je vybrala, já je všude chválila, já... Ano, já si tedy za tohle mohu. A tak polknu, mlčky beru papíry a beze slova za sebou zavírám. Jdu dolů po schodech a přeji si, abych se vzbudila a byl to opět jen jeden ze zlých snů, co se mi poslední dobou zdají. Bohužel není.

OBRAZ ČTVRTÝ

Vnímám hrůzu, řeším hrůzu. Všude kolem mě zní slovo postižení, amniocentéza, potrat... „Neboj se holčičko, to přece není možné, abys byla postižená,“ říká můj svému nenarozenému děvčátku. Ale přesvědčena o tom nejsem. Co když nám ji Bůh dá takovou? Co když to máme zvládnout? Budeme jí umět přijmout se vším všudy a budeme jí umět pomáhat v tomto světě, který není někdy přátelský? Zvládnou péči o dvě děti po roce, z nichž jedno bude postižené? Ustojíme to a nepoloží to naše manželství? Víím, že manžel je hodný, ale co jeho matka, na níž je bohužel až chorobně závislý? Pamatuji si, jak se dívá na postižené, tak proč by naše dítětko mělo být výjimkou? Příhodí se mi ke všemu ještě i takhle katastrofa? Zní mi v hlavě. Vidím sebe, jak čekám na manžela a říkám mu to.

Snaží se mě utěšovat, ale vidím, že i on pochybuje. Vidím se, jak potom doma objímám svého sedmi-měsíčního synáčka a říkám mu: „Budeš mít sestřičku. Možná bude postižená. Víš, ale bude naše. Odpustíš mamince, že budeš proto mít asi o dost těžší život než tvoji kamarádi, vid’? Totiž, pochop, sluníčko moje, mám ji ráda stejně jako tebe. Ale dá Bůh, že to nějak zvládneme, vždyť se máme rádi, a to je hlavní!“

A pak? Vidím svoji maminku. Tu, která nedávno ztratila manžela, tu, která tolik prožila a přežila. Najednou stojí vedle mě, když nejvíc potřebuji, a říká: „Víš, já se ti do ničeho nechci plést, ani ti radit. Jsi dospělá. Ale chci ti říct – ať je jakékoli, ale pořád je to tvoje maličké, co nosíš, a pořád je to tvoje dítě a ty jsi v první řadě máma, která musí jednat v jeho zájmu. Nemá nikoho bližšího a potřebuje tě. A dopustí-li Bůh, že dítětko bude postižené, věř mi, že dokud budu schopna, vždycky ti budu pomáhat, jak nejvíc bude v mých silách. Ale já věřím, že to maličké bude v pořádku.“

OBRAZ PÁTÝ

Nevim proč (snad díky hodným lidem a jejich modlitbám?) zároveň s tímto vším dostávám sílu jednat a vrací se mi rozum a rozhodnost. Bohu díky za to a taky za přátele. Díky tomu si zjišťuji potřebné a objednáвам se na soukromou kliniku do Prahy, aby mi někdo konečně vše vysvětlil a podal patřičné informace. A začínám se konečně probouzet z toho všeho. Konečně máme i štěstí. Bohudíky,

existují i milí a příjemní lékaři (a možná i větší odborníci), kteří respektují vás i vaše dítě a dokáží jednat s citem. Ten rozdíl jsem obrečela! Ale víte, co mě nejvíce dostalo? Zjištění, jak jsou takové krevní testy (konkrétně tripple test) nepřesné. Existují i lepší testy (třeba tzv. kombinovaný test), které se už začínají provádět na některých vybraných pracovištích, ale stejně... Proč tohle všechno musí každá matka podstoupit? Proč je vystavována stresu, když jsou výsledky mnohdy pochybné? Proč to není opačně, to znamená testovat, jen když si matka požádá? Kolik nervů a peněz by se ušetřilo!

Ale co bylo nejlepší? Dozvědět se, že naše maličká je v naprostém pořádku (opravdu to totiž byla ta holčička, jak jsem si myslela od začátku). Upřímně vám řeknu, byl to asi nejhezčí den v mém životě a v životě celé naší rodiny. Vznášela jsem se štěstím a děkovala Bohu.

A nehorší? To, že jsem zbytečně proplakala potoky slz, zbytečně podstoupila několik cest do Prahy (moje těhotenství bylo od začátku rizikové, takže je zázrak, že jsem o malou nepřišla třeba i zrovna tím cestováním) a hlavně úplně zbytečně jsem podstoupila amniocentézu. Ano, to je věc, které dodnes lituji a kterou bych už znovu neudělala. Tak moc jsem se bála, že zrovna já budu ta, co po ní o dítě přijde. A přesto jsem na ni šla. Ano, šla. Sice na špičkové pracoviště a k vyhlášenému lékaři v Praze, ale přece jen... To riziko potratu pořád existovalo. Kdyby se mi stalo reálným, srovnala bych si to se svým svědomím? Bojím se, že ne. Jak bych s tím dokázala žít? Nevím. Proč jsem tam tedy šla? Ne, nepochybovala jsem, že si maličkou nedáme vzít,

ať to dopadne jakkoli, ale už jsem po tom všem nedokázala žít dál v nejistotě. Bála jsem se, že pokud bude postižená, sama to nezvládnou. Chtěla jsem být připravenější, najít rodiny s podobným údělem... Bylo to dobře? Dnes už si tak jistá nejsem. Někdy je asi opravdu lepší důvěřovat a řešit věci, až se stanou. Byla v tom tehdy moje víra a zodpovědnost, jak jsem tvrdila, anebo jsem spíše nevěřila Bohu, že mi dá sílu to zvládnout? Těžko říct. Každopádně moc pyšná dnes za to na sebe nejsem.

Tak, tolik vzpomínka. Konec byl (Bohu díky) šťastný, naše maličká se opravdu narodila naprosto zdravá a přináší nám mnoho radosti.

ZÁVĚREM

1) Paradox. Víte, proč mi vyšly ty tripple testy tak katastroficky (riziko 1:13, když má vycházet řádově jedno k několika tisícům)? Zřejmě prý udělali špatně ultrazvuk, takže testy prováděli jiný týden (hladiny hormonů, které se zjišťují a z nichž se usuzuje na vrozené vady, byly proto úplně jinak). Bezva, ne? No, jako vtíp určitě ano, ale jako realita? A myslíte, že se nad tím aspoň některý z lékařů pozastavil? Ne, prý se to běžně stává.

2) Bohudíky, od té doby jsem už nikdy neviděla „svého lékaře“ a doufám, že už nikdy nepotkám jeho, ani nikoho podobného. Chodím samozřejmě jinam, a přesto si hlídám, co se dá. Začala jsem se u lékařů dívat i trochu dál než jen na odbornost.

3) Úžasné zjištění, že v nouzi poznáš přátele, resp. kolik hodných lidí najdete, když je vám ouvej. A to bylo opravdu pohlazení. Naše maličká má jednu z nich za kmotru, a myslím, že by těžko našla lepší.

A hlavně poučení: nikdy nedělat ukvapené závěry, nevěřit tak plně lékařským „faktům“, nezoufat, nepředjímat, jak věci dopadnou, protože Bůh má svoje cesty a jsme v jeho rukou, a hlavně – bránit svoje děti (nic lepšího totiž v životě člověk nemůže dostat) a věřit.

Proč? No, podívejte se třeba zrovna na tu naši holčičku. Velmi nadaná, šikovná, miloučká, živá a veselá... Dovedete si představit, co vše se mohlo stát? Já raději nedomýšlím... A mimochodem, jmenuje se Marie. Proč? No, zkuste hádat.

Hanka

Foto: Sdružení Za dětský život

Drahé děti,

když Pán Ježíš o velikonoční neděli vstal z mrtvých, přicházel po 40 dní k apoštolům i k mnoha jiným lidem. I do shromáždění, kde bylo víc než pět set lidí. Apoštolům říkal mnoho krásných a důležitých věcí, aby mohli přinášet lidem ze všech národů jeho slova, jeho lásku a věst je k věčné radosti.

Zmínil se o tom, co jim vícekrát slíbil už dříve: že po svém Nanebevstoupení jim pošle Ducha Svatého: „Přímluvce, Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já.“ „Až na vás sestoupí Duch Svatý, dostanete sílu a budete mými svědky až na konec země.“

Duch Svatý také dává pravou lásku a radost. „Láska Boží je nám vlita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán“, říká Písmo svaté. A připomíná další dary Ducha Svatého, zvlášť dary „moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží“. Také uvádí plody působení Ducha Svatého, mezi nimi na prvním místě „lásku, radost a pokoj“.

Duch Svatý sestoupil na apoštoly shromážděné kolem Panny Marie desátý den po Nanebevstoupení Páně, padesátý den po Zmrtvýchvstání. Zase to byla neděle. Dával apoštolům moudrost, že všude dovedli krásně mluvit o Pánu Ježíši s takovou láskou ke všem, že nesmírně mnoho lidí přivedli k víře. A dával jim sílu a statečnost, že se už ne-

báli ničeho, žádného vyhrožování a pronásledování a dokonce ani mučednické smrti pro věrnost Kristu.

Ale i my, i když nemáme tak těžký úkol jako měli apoštolové, velice potřebujeme dary Ducha

Svatého. On je dává stále, ale zvlášť štědře ve svátosti biřmování.

Přijímají ji ti, kteří už byli pokřtěni. Jako křest je nové narození, kterým se člověk stává dítětem Božím, biřmování je svátostí dospělosti, člověk se stává svědkem Kristovým. Obvykle je přijí-

mají až větší děti. Menší se na to připravují tím, že se každý den modlí, chodí každý týden na nedělní mši svatou, na náboženství, pravidelně ke svátosti smíření a často k svátému

přijímání. A snaží se být hodní ke každému, aby Pán Ježíš z nich mohl mít radost a aby jejich duše byla čím dál krásnější.

B i ř m o v á n í obvyčejně uděluje biskupové, jen výjimečně jiní kněží. Biskupové jsou nástupci apoštolů. Když jáhen Filip pokřtil v Samařsku mnoho Samaritánů, přišli tam apoštolové svatí Petr a Jan, vkládali na pokřtěné ruce a oni přijímali Ducha Svatého. Podobně biskup klade ruku na hlavu toho, kdo je biřmován, dělá mu na čele kříž posvěceným olejem („křížmem“) a říká: „Přijmi pečeť daru Ducha Svatého.“ Jako při křtu je pokřtěný svěřen do zvláštní ochrany některého světce tím, že dostává jeho jméno, podobně při biřmování se světuje ještě dalším nebeskému ochránci „biřmovacím jménem“.

Moudrost, síla, radost

Tak jako křest i biřmování vtiskuje do duše ne-zrušitelné znamení, takže se přijímá jen jednou pro celý život.

Panna Maria, Matka církve, byla s apoštoly, když očekávali v Jeruzalémě Seslání Ducha Svatého a když potom na ně sestoupil. Modlila se s nimi za to, aby jim dával mnoho svých darů. I za nás teď prosí v nebeském domově, má nás všechny ráda jako své milované děti, i nám vyprošuje hodně

darů Ducha Svatého. Snažme se žít tak, aby z nás měla radost, abychom šli celým životem s pravou moudrostí, silou a statečností, s opravdovou láskou, s těmito překrásnými dary Ducha Svatého.

Šťastné zakončení školního roku s Boží milostí v duši a krásné a radostné prázdniny s Pánem Ježíšem a s Pannou Marií

Vám všem srdečně přeje

Váš P. Bohumil Kolář

UMĚNÍ ŘÍKAT „NE“

Občas je třeba říci „ne“. Postavit se lidem, kteří se vysmívají tomu, co je pro nás posvátné, kteří se snaží získávat okolí pro své mravně pochybné názory, kteří slovem i činem napadají šlechtné životní hodnoty.

Vůbec se tady nejedná o mučednictví, ačkoliv dobrý křesťan by měl být připraven i na ně. Často stačí jen kousíček odvahy a nepoddajnosti neobětovat vyznávanou víru a hodnoty na oltář konformismu z obavy před vyloučením ze skupiny nebo z veřejného „zesměšnění“. Koneckonců často naše obavy vycházejí spíše z bujné představitosti než ze skutečného ohrožení. Jenže přitakávání nebo zbabělé mlčení ke zlu se dříve nebo později odrazí výčitkami svědomí nebo znechuceností nad sebou samým. Zatímco „psychickými“ důsledky odvážného jednání bývá zdravá sebejistota vyplývající z věrnosti víře a pravdě, ale také – paradoxně – úcta a obdiv v očích našich pronásledovatelů. Svým „ne“ vůči nepřítelům víry, vydáváme svědectví pravdě.

Příklady potvrzujících výše uvedená slova se dá najít mnoho. Velmi zajímavý příběh vypráví nitranský arcibiskup kardinál Ján Chryzostom Korec, který osobně svým životem vydal svědectví věrnosti Kristu a církvi, zaplacené mnohaletým vězením v komunistickém žaláři. V knize „Od barbarské noci...“ se slovenský biskup zmiňuje o jednom z obyčejných lidí – o rolníkovi uvězněném za „rozvrácení republiky organizováním náboženských slavností“. Byl umístěn ve věznici ve Valdicích, která byla vybudována již v 19. stol.

v bývalém kartuziánském klášteře. Z klášterního kostela pak komunisté udělali výrobní dílnu.

„Keď po súde prišiel (rolník) do Valdic, zadelili ho do práce pri výrobe brošní pre dámy. Brošne sa vyrábali v dielnach v kostole. Keď sa to dobrý Slovak dozvedel, povedal, že on v kostole pracovať nikdy nebude, lebo to je miesto posvätné. Keď ho viedli ráno na pracovisko, sadol si pred kostolom na schody a nehol sa. Dostal korekciu desať dní. Každý tretí deň obed a večera... Po odpykaní trestu ho viedli znova na pracovisko do kostola. No on si znova sadol na schody a ani sa nepohol. Dostal ďalších desať dní korekcie, aby si to rozmyslel a zmäkol. No on aj potom odmietol v kostole pracovať. Zavolał si ho náčelník Král, začal mu hroziť ďalšou korekciou a začal na neho kričať. No náš Slovak od Piešťan mu povedal: ‚Dajte mi hneď dvadsať dní. Ja sa tam cítim dobre, keď je to za kostol, budem sa modliť aj za vás.‘ Náčelník Král ho vyhodil a kázal, aby ho preložili na iné pracovisko. Tento človek budil v nás nielen úsmev svojím sedením na schodoch, ale predovšetkým úctu. Svojou pevnosťou a vierou donútil k ústupu aj náčelníka, ktorý naraz videl pred sebou rýdneho človeka,“ uzavíra svůj příběh kardinál Korec.

Filip Dereň (Zdrolo 9/2007)

„Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapru i já před svým Otcem v nebi.“ Mt 10, 32-33

Poděkování

Z celého srdce děkuji Panně Marii a Pánu Bohu, který se ve svém milosrdenství smiloval a ačkoliv mi hrozila neplodnosť, daroval mi syna.

Po komplikovaném porodu, ktorý musel byť ukončen cisárskym řezem, jsem se obávala o jeho zdraví, ale nakonec i toto přání mi Bůh splnil a syn je v pořádku.

Prosím o víru a další milosti Pannu Marii a důvěřuji Ježíši.

Ludmila Jánská

Děkuji touto cestou Pánu Ježíši, Panně Marii i všem svatým a plním slib, který jsem dala před 4 roky. Víím, že je to opožděné, ale v duchu stále nepřestávám děkovat za svého vnuka, o kterého jsme se báli, že bude postižený. V modlitbách jsme prosili naši Matičku a Pána Ježíše o pomoc. Všechno dobře dopadlo – chlapec je zdravý.

Ještě jednou velké díky a prosím o další ochranu a pomoc Ducha Svatého pro celou rodinu.

Čtenářka Jiřina z Valašska

Podakovanie za uzdravenie syna...

Píšem tento článok na povzbudenie pre všetkých, ktorí ho budú čítať.

Pred vyše rokom diagnostikovali môjmu synovi rakovinu žalúdka. Bola to pre neho a pre celú blízku rodinu obrovská rana a to aj preto, že jeho manželka bola v požeňhanom stave, ale mala rizikové tehotenstvo, keďže po treťom pôrode dostala trombózu a tak prežívali veľký strach a obavy jeden voči druhému.

Keďže to bolo pôstne obdobie a operácia bola nutná čím skôr, tak nám ostávala len jediná nádej a to modlitba k Božiemu milosrdenstvu. A tak blízka, ale aj farská rodina sme sa začali modliť s veľkou dôverou deviatnik k Božiemu milosrdenstvu. Po Veľkej noci pred sviatkom Božieho milosrdenstva odovzdaný do vôle Božej bol syn operovaný v Košiciach na chirurgickej klinike. Preto touto cestou sa chcem srdečne poďakovať

prof. Doc. Boberovi, ktorý ho aj operoval a celému personálu.

V prvý týždeň po operácii sme s „malou dušičkou“, ale s veľkou dôverou v Božiu pomoc očakávali priebeh pooperačného stavu.

Syn sa zotavoval veľmi dobre a rýchlo. A dnes, rok po operácii, i keď medzi tým absolvoval chemoterapiu a ožarovanie, keď ani tu nezažíval nejaké väčšie problémy a po absolvovaní ďalších dôležitých vyšetrení má výsledky dobré a cíti sa tiež celkom dobre. Na to, že nemá žalúdok môže byť skoro všetko bez obmedzenia. Manželka mu porodila krásne zdravé dievčatko.

Som nesmierne šťastný a vďačný dobrotivému Bohu, že sa môj syn môže tešiť zo svojej rodiny.

Za tento „malý zázrak“ denne ďakujem Nebeskému Otcovi, Božiemu milosrdenstvu a ustavičnej pomoci a ochrane našej Nebeskej Matke.

Ján, otec

Chtěla bych touto cestou moc a moc poděkovat Panně Marii a své babičce, která je již tři roky na věčnosti, že mi vyprosily u Boha velikou milost. 12 let jsem marně čekala na děťátko a vloni v srpnu se nám narodila krásná zdravá holčička. Prosila jsem Pannu Marii a po smrti své babičky i ji, aby se přimluvila za mě „tam nahoře“. Mé prosby byly vyslyšeny, a proto z celého srdce děkuji.

Zdravím Vás a přeji mnoho Božího požehnání

Eva Mazánková

Ako nositeľ zázračnej medailky Panny Márie: Ďakujem Panne Márii za náhle uzdravenie z ťažkej chrípky, spojené so zápalom hlasiviek, takže som vôbec nemohol hovoriť! V utorok večer, keď mi už bolo veľmi zle, som vzal antibiotiká a v stredu hneď ráno som začal, ako obvykle v problémoch, Deviatnik k Panne Márii Zázračnej medailky, podľa Vami uverejnených textov. Svoje skoré uzdravenie som zveril aj prímluve sv. Jozefa, ako aj pápeža Papa Wojtylu. Naraz, asi pol hodiny po skončení čety prvého dňa Deviatnika, sa mi náhle uvoľnili hlasivky a potom som sa už postupne uzdravoval.

Sľub poďakovania týmto plním.

Vladimír Krčméry st., Bratislava

S odstupem času jsem si uvědomila, že dlužím poděkování Panně Marii. Jednalo se o dobu, kdy byla moje dcerka, po prvním porodu dcerušky, velmi nemocná. Měla silné astma a v souvislosti s touto chorobou i silné záchvaty, které ve mně vyvolávaly strach i hrůzu, aby nedošlo k nejhoršímu. Ale díky Pánu a jistě i přímlovám Matičky Boží a v neposlední řadě i péči lékařů se z této choroby uzdravila.

V dalších obdobích pochopitelně se vyskytly další problémy, nemoci i neduhy, ale při stálých prosbách, modlitbách a přímlovám ke sv. Brigitě, sv. Judovi Tadeášskovi a ostatním svatým daří se čas od času vše zvládat.

Ještě jednou upřímný dík Matičce Boží, která má zajisté největší zásluhy.

Vděčná čtenářka Jarmila z Přerovska

Chci podat svědectví, že Bůh je láska, která se projevuje v tajemné zahradě, kterou je Maria...

Moje rozvětvená rodina, nikdy neprojevovала zájem o učení církve a věci víry. Ale „aby se neřeklo“ všichni jsme chodili na přípravu ke svátostem a přijali je.

Kdo je to Bůh? Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, až do okamžiku prvního obrácení v naší rodině, kdy v roce 1989 si Bůh povolal ke své výlučné službě mou tetu Danu.

Tápala jsem... Zažila jsem rozpad manželství svých rodičů, nedostatek lásky zapříčinil, že jsem ji začala hledat v nezdravých vztazích.

Jako náctiletá jsem se pokoušela několikrát sáhnout si na život. Kouřila jsem, opíjela se a stále více se blížila morálnímu i fyzickému dnu. Avšak Bůh, který stále nade mnou bděl, mi dával znamení o sobě a Mariinu nevysvětlitelnou pomoc jsem mnohokrát zakusila. Přiblížil se rozhodný den, kdy jsem neviděla žádný důvod, abych ještě žila – byla jsem beznadějně v koncích. V zoufalosti s poslední jiskrou naděje jsem vykřikla: „Bože, jestli opravdu jsi a máš mě rád, tak mi pomoz a zachraň mě!“ Tehdy jsem poprvé pocítila jeho utrpení, s nímž mě hledal, a radost, že jsem ho konečně uviděla. Pocítila jsem také jeho lásku ke mně, i když moje duše byla v zoufalém stavu.

Maria mi po dobu 24 let vyprošovala milosti u Boha, aby on mohl ve mně zvítězit. Dnes Ti za to, naše milovaná Matko Maria, děkuji.

Moje teta, se za mé obrácení modlila 15 let. Bůh odpověděl na její modlitby a já jí za to budu navždy vděčná.

*Dorota Zaziąbło, Polsko
(přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 4/2007)*

Dne 10. srpna 2006 byla u mě zjištěna rakovina prostaty. Operace byla nutná. Byl jsem z toho smutný, ale pomyslel jsem si, že mám nejlepší doktorku – Paní Fatimskou. Svěřil jsem se do její péče. Dne 22. září 2006 se měl konat chirurgický zákrok. Vše bylo připraveno, když mi zavolali z nemocnice: „Nikam nejezděte, druhé vyšetření žádný nádor nezjistilo.“

Vím, že mě zachránila Matka Boží Fatimská, že to byl zázrak. Mnoho lidí se za mě modlilo na pouti do Niepokalanowa, kam občas chodím i já. Za své uzdravení srdečně Bohu děkuji.

*Józef Falkowski, Polsko
(přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 5/2007)*

V sobotní odpoledne 28. října 2006 jsem se vydal do Daržlubského pralesa na houby. Chtěl jsem se vyrovnat dceři, která každodenně přinášela plný košík darů lesa. Pobídnut krásným sběrem suchohříbků jsem se vydal na známá místa hlouběji do lesa s nadějí, že se mi podaří nalézt praváky. Přišel jsem k místu, kde přes cestu protéká potůček a kde se vytvořila velká kaluž. Rozhodl jsem se ji obejít a vydal jsem se levou stranou, kde jsem nasbíral další suchohříbky.

Chtěl jsem se vrátit na původní trasu, odbočil jsem... a stalo se neštěstí. Nenapadlo mě, že by zde mohlo být blátivé jezírko, pod napadlým listím nebylo nic vidět. Po osudném kroku jsem se ocitl až po krk v blátě a vodě. Jedna noha se zastavila na nějaké větvi či kořenu, druhá marně hledala pevnou oporu. „To je konec,“ pomyslel jsem si.

Vědom si toho, že odsud se nemám šanci dostat, přitiskl jsem ruku na hrud, kde nosím Jázračnou medailku Panny Marie a začal jsem jí prosit o pomoc. Tehdy do mě vstoupila jakási neobyčejná síla. Vyhodil jsem na břeh zablácenou hůl i tašku s houbami, podvědomě jsem se chytil nějaké

větévky, co byla nadosah, nohou jsem se opřel o kořen, který byl asi metr pod povrchem močálu, a z posledních sil jsem se vyhrabal na břeh.

Je mi 83 let a nechápu, odkud jsem vzal takovou sílu!? Když jsem se postavil na nohy došlo mi, že to byla Neposkvrněná, která mi zachránila život. Kdybych se tam byl utopil, nikdo by mě nenašel.

Celý zablácený jsem se hned vydal domů, který byl vzdálený asi dva kilometry.

Děkuji Neposkvrněné, že mi díky medailce zachránila život.

B.B., Rekowo, Polsko

(přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 5/2007)

Svou vděčnost dále vyjadřují: Růžena Černochová, Alena Terezka, Krásná Lípa, Marta Půčková, Anna Hnilíčková, Milada Kuřinová, čtenářka Marie, Anna Ritzová.

O modlitbu prosí: Marie Tomolová, Mária Macanová, Věra Nakládalová, Milena P., Míla Šlapáková, Jiřina Petráková.

Milý čtenáři, pokud jsi i Ty ve svém životě zakusil Boží pomoc, napiš nám do redakce, aby se i jiní mohli dovědět, jak dobrý je Bůh.

VII. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD 20. - 25. 8. 2007

„Radost pro všechny lid“ Lk 2,10

20.8.	15:00	Vranov nad Dyjí - Znojmo (18 km)
21.8.	6:30	Znojmo - Miroslav (33 km)
22.8.	6:30	Miroslav - Blučina (33 km)
také	6:30	Brno-Bystrc (od kostela sv. Janů) - Blučina (31 km)
23.8.	6:30	Blučina - Žarošice - Věteřov (33 km)
24.8.	6:30	Věteřov - Sv. Kliment - Buchlovice (28 km)
25.8.	8:00	Buchlovice - Velehrad (8 km) (Program do 16:00)
!!! Návrat si zajišťuje každý sám !!!		

S sebou: růženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 5 dnů (je možno dokoupit i po cestě), ministranti ministrantské oblečení. Zápisné na převoz a noclehy 100,- Kč. **Nocování** je pod střechou na zemi. Společný duchovní a obveselovací program. Budeme rozvažovat nad sedmi dary Ducha Svatého. Svatá zpověď během cesty. Připojit se můžete kdekoli. Zavazadla i vyčerpané poutníky poveze doprovodné vozidlo.

Zájemci se mohou hlásit na adrese:

ŘKF Znojmo, sv. Mikuláš, tel. 515224694, ŘKF Vranov nad Dyjí, tel: 515296384

„Brněnský proud“ 546213671, 774550336, informace též na www.fatym.com a www.farnostbystrc.cz

Svědectví z loňské pouťi

Jednou mi moje maminka vyprávěla, jak se s partou mladých vypravovali na společné pouť. Z této party o několik let později vzešla dvě řeholní, tři kněžská povolání a dvě velmi početné rodiny. Při této životní zkušenosti svých rodičů jsem se neubránila myšlence, že na těch pěších pouťích jistě něco bude...

Letos poprvé jsem měla možnost poznat tajemství pěších pouťi, když jsem se vydala na pouť z Brna - Bystrce na Velehrad. Slovy lze jen těžko popsat, co všechno je možné prožít na prostínce pěší pouťi. Dny plné modlitby, živoucí Boží přítomnosti, radosti i přes bolesti nohou, porozumění a otevřenosti druhých, pokoje a vyrovnanosti se mi staly velikou posilou a duchovní oporou do všedních dnů a nezapomenutelným zážitkem na celý život! Největším povzbuzením se mi stala slova jedné poutnice, že totiž milosti, které zde člověk načerpá, jsou trvalé. A tato skutečnost mě stále provází a naplňuje opravdovým pokojem.

Chtěla bych tímto svědecktím povzbudit a apelovat především na mladé, aby se nebalili hledat Krista i třeba v obyčejné pěší pouťi bez efektně připravených hlučných akcí, na které jsou dnes mladí hodně zvyklí.

Helena (studentka), 21 let

ZPRÁVY

Religiózní Malta. Podle nejnovějších statistických průzkumů je nejreligióznějším státem Evropy Malta, kde až 88 procent občanů tvrdí, že náboženství je pro ně v životě důležité. Na druhém místě je Polsko s 87 procenty, následují Kypr s 86 a Řecko s 82 procenty. V Itálii dělá toto číslo 78 procent. Na konci žebříčku jsou Estonci a Čechové, kde pouze 28 procent pokládá náboženství za důležitou věc svého života.

Gość niedzielny 10/2007

Žáci chtějí náboženství. Ve Španělsku čím dál víc žáků projevuje zájem o školní výuku náboženství. V tomto školním roce si ji zvolilo 77 procent dětí a mládeže, což je více než v předchozích letech. Tato skutečnost je potěšující tím více, že současná socialistická vláda premiéra Zapatera vede tvrdou protikatolickou kampaň.

GN 9/2007

Téměř 500 mučedníků bude vyzdvíženo na oltář. Španělští biskupové oznámili, že v Římě bude na podzim beatifikováno 498 mučedníků, kteří položili život za Krista ve třicátých letech. Jejich mučednictví, píše biskupové v prohlášení, je autentickým znamením Kristovy Církve: Církve, kterou tvoří lidé křehcí a hříšní, ale schopní přinést svědectví silné víry a bezpodmínečné lásky, která miluje více Krista než vlastní život. Tito mučedníci měli společně to, že byli apoštoly, vyznali svou víru, utěšovali své spoluvězně, vydrželi surovost a mučení, odpustili svým pronásledovatelům a modlili se za ně, okamžik smrti byl pro ně chvílí hlubokého míru, chválili Boha a prohlašovali Krista za svého jediného Pána, píše biskupové.

5.5.2007, Res Claritatis, Fides

Absurdita jednoho nařízení. Personál skotských nemocnic dostal zákaz užívat ve vztahu k dětským pacientům slov „máma“ a „táta“ s odůvodněním, že prý by to bylo „diskriminující“ vůči homosexuálním rodičům. Musí prý před dětmi používat termín „pěstouni“.

GN 9/2007

Odmítnutý papež. Je známo, že zesnulý papež Jan Pavel II. choval city přátelství k bývalému italskému prezidentovi Alessandrovi Pertinimu, jenž byl nábožensky lhostejný. Na smrtelné posteli r. 1990 však projevil přání, aby ho papež navštívil. Jan Pavel II. se ihned vypravil na Umbertovu kliniku, kde byl Pertini hospitalizován. Jeho manželka však Sv. Otce odmítla do prezidentova pokoje pustit. Tuto informaci sdělil ve své knize vzpomínek na papeže Jana Pavla II. vatikánský fotograf Arturo Mari.

Glaube und Kirche 3/2007

Zavražděný kněz. Násilí proti kněžím v latinskoamerické Kolumbii neustává. V poslední době mu padl za oběť italský řeholník kongregace Matky Boží Utěšitelky Mario Bianco ve městě Manizales. Jak oznámil kolumbijský episkopát, během posledních 5 let bylo v této zemi zabito 50 kněží, většinou z politických důvodů.

GN 8/2007

Papež znovu potvrzuje nerozlučitelnost manželství. Svátý Otec Benedikt XVI. prohlásil před nejvyšším vatikánským soudem, tzv. Římskou rotou, že katolická nauka o nerozlučitelnosti manželského svazku nemůže být změněna. Manželství je nerozlučitelé. Papež varoval mj. před příliš liberálním postupem při procesech o „zneplatnění“ manželství a upozornil, že nerozlučitelnost manželského svazku Církve neodvozuje od postoje obou partnerů, ale z vlastní podstaty Bohem ustanoveného spojení dvou lidí.

GK 2/2007

Nejznámější egyptský konvertita propuštěn z vězení. Šejk Bahá el-Din Ahmed Hussein El-Akkad byl propuštěn z přísného vězení ve Vádí el-Natru, do něhož se dostal 6. dubna 2005 za přestup ke křesťanství. El-Akkad patřil přes dvacet let k islámské fundamentalistické skupině, ale počátkem roku 2005 našel díky rozhovorům a studiu bible cestu ke křesťanství. O jeho propuštění se zasloužila mj. Mezinárodní společnost pro lidská práva (IGFM), která organizovala písemné protesty. IGFM dále apeluje na egyptského prezidenta Hosni Mubaraka, aby dodržel své mezinárodní závazky. Právo na změnu náboženství zajišťuje mj. Pakt o občanských a politických právech, jež Egypt ratifikoval.

9.5.2007, Res Claritatis, Kathnet

Katolický kostel v Kataru před dokončením. První katolický kostel od sedmého století v Kataru bude do konce roku dokončen. Bude zasvěcen Panně Marii Růžencové a stojí na jihu hlavního města Dohá. V Kataru žije přes 100.000 katolíků. Všichni jsou cizinci: vláda zaručuje křesťanům svobodný výkon náboženství, ale brání konverzím. Diplomatické vztahy mezi Katarom a Svátým stolicem byly navázány v roce 2002. Po dvaceti letech žádostí poskytla vláda křesťanským vyznáním pozemek, kde mohou být postaveny svatyně. Dosud se k bohoslužbám scházeli doma.

4.4.2007, Res Claritatis, Zenit

Hnutí Světlo-život organizuje prázdninové kolekce pro mládež (4. 7. – 20. 7. 2007) i pro rodiny (20. 7. – 5. 8. 2007). Podrobnější informace na <http://choreb.minorite.cz> .

OBSAH

Dotýkala se Nedoknutelného	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (3)	2
Petr našich dnů – Radost kněze vyvěrá z přebývání s Pánem	5
Jáhenská svěcení našich bratří	6
Prorokyně svátku Božího Těla	7
Matka Boží Fatimská v životě Jana Pavla II.	8
Změnili ho lidé – A. J. Cronin	12
Vy nevíte, kolik je hodin?	13
Ja som tvrdila, že zradíte.....	14
Hodnoty evangelia uprostřed proměn světa (5)	17
Víš, kdo jsem?	18
Trochu apologie (18): Církev a mistr Jan Hus	20
O naší maličké.	22
Milé děti: Moudrost, síla, radost.	26
Umění říkat „ne“	27
Poděkování	28
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 3/2007, ročník XVI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2007: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košícká 2, 054 01 Levoča

http://immaculata.minorite.cz

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o číslo využitelné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod ** slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevyklučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

11. FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE 30.6. - 4.7.2007 Cvilín u Krnova „Ved' mě k Otci“

aneb o vztazích, o mužích, o ženách, manželství, rodině...

V programu:

Koncert skupiny „Kapucíni“ a Maleo z Arki Noego,
večer smíření, možnost celodenní adorace,
skupinky, přednášky o vztazích, manželství, otcovství,
mateřství, společná modlitba...

Pro mládež ve věku od 15 do 35 let
Závaznou přihlášku s uvedením věku pošlete do 20.6. 2006 na adresu:

o. Řehoř Bajon OFM Conv.
Kosmákova 45, Jihlava 58601
Tel: 567 303 604 Mobil: 736 607 291
e-mail: fsmcvilin@seznam.cz

Účastnický poplatek je 350kč.
Prosíme, hlaste se na celé setkání.
Po přihlášení dostanete
bližší informace.

14. - 16.9.2007
POUŤ PO STOPÁCH
SV. MAXMILIÁNA
K 90. VÝROČÍ
ZALOŽENÍ MI

Pá 14.9. - Odjezd ráno z Brna, Zduńska Wola, Népokalanov
So 15.9. - Varšava, Krakov
Ne 16.9. - Osvětim-Auschwitz, Harmęze. (Návrat ve večerních hodinách.)

Cena: 2000,- Kč. V ceně ubytování na pokojích, snídaně a večeře.
Závazné přihlášky do 17.8.2007 (záloha 500,-Kč). Počet míst je omezen.

Kontakt a podrobnější informace:

Konvent minoritů v Brně, Minoritská 1, 602 00 Brno,
tel.: 542 215 600, immaculata@minorite.cz